

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

VOL. XVII No. 2.

OCTOBER 15, 1940

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditatie

De Vliegende Vloek

En ik hief mijne oogen weder op, en ik zag; en ziet, een vliegende rol. En hij zeide tot mij: Wat ziet gij? En ik zeide: Ik zie een vliegende rol, welker lengte is van twintig ellen en hare breedte van tien ellen. Toen zeide hij tot mij: Dit is de vloek, die uitgaan zal over het gansche land; want een iegelijk, die steelt, zal van hier, volgens denzelven vloek uitgeroeid worden; desgelijks een iegelijk, die valschelijk zweert, zal van hier volgens denzelven vloek uitgeroeid worden. Ik breng dezen vloek voort, spreekt de Heere der heerscharen, dat hij kome in het huis van den dief, en in het huis desgenen, die bij Mijnen Naam valschelijk zweert; en hij zal in het midden zijns huizes overnachten, en hij zal het verteren, met zijne houten en zijne steenen. Zach. 5:1-4.

Verkiezing en verwerping!

Overal gaan ze samen, worden ze samen gereali-
zeerd, de eene en de andere, de laatste om de eerste,
verwerping om de vervulling der verkiezing.

Samen gaan ze ook haar uiteindelijke vervulling
tegemoet, zoodat ze op één moment als kern en bolster,
als koren en kaf rijp zullen zijn: de verkiezing, maar
óók de verwerping.

Bekeering en verharding; een reuke ten leven en
ten doode; zegen en vloek; genade en toorn; recht-
vaardiging en verdoemenis; hemel en hel. . . .

Overal en altijd gaan ze gepaard, ten einde toe!

De kerke Gods wordt verlost door het water, waar-
door de eerste wereld in toorne onder gaat. Israel
gaat de rust in van het beloofde land, als de muren van

Jericho vallen en de Heidenen worden verdelgd. Het
koninkrijk der hemelen komt nabij, maar dan wordt
ook de bijl aan den wortel des booms gelegd. De dag des
Heeren komt onder teekenen van bloed en vuur en rook-
damp. Het Nieuwe Jeruzalem komt straks op de nieuwe
aarde, die echter herboren is uit den vuurgloed der
smeltende elementen! En straks hoort men het woord
des eeuwigen zegens en des eeuwigen vloeks: komt, gij
gezegenden. . . . gaat weg van mij, gij vervloekten!

Verkiezing en ook verwerping!

Zegen maar ook vloek! Zoo is het ook hier in de
profetie van Zacharia. De belofte van de zekere en
eindelijke voltooiing van het huis Gods gaat hier ge-
paard met de aankondiging van den vloek over de god-
deloozen.

Pas had de profeet het rijke gezicht van de olie-
kruik en de twee olijf-boomen gezien. Het was een
woord des Heeren tot Zerubbabel, dat het niet door
kracht, noch door geweld maar door den Geest des
Heeren zou geschieden. Maar het zou dan ook zeker
geschieden, Gods Huis zou zeker worden gebouwd,
geen wereldmacht zou het kunnen verhinderen. De
hoofdsteen zou worden voortgebracht onder blij ge-
juich: genade, genade zij denzelven!

Zegen, rijke zegen!

Zegen over dien tweeden tempel, die door Zerub-
babel te Jeruzalem werd gebouwd.

Zegen over het Huis Gods als het centraal wordt
vervuld in de komst, het lijden en sterven, de opstan-
ding en verhooging van onzen Heer.

Zegen, als dat Huis Gods geestelijk verwerkelijk
wordt in de Kerk der nieuwe bedeeeling.

Zegen eindelijk, als straks het nieuwe Jeruzalem
uit den nieuwen hemel op de nieuwe aarde neerdaalt, en
de tabernakel Gods eeuwiglijk bij de menschen zijn zal.

Maar óók vloek!

Daarom thans het gezicht van den vliegenden vloek!
Vloek. . . . ook over dat huis!

Een vliegende rol ziet de profeet.

Het is nog altijd dezelfde nacht der gezichten. Veel

had de profeet reeds gezien. En weer is hij in diep gepeins verzonken. En nogmaals wordt zijn aandacht getrokken door een nieuw gezicht. Hij hief zijne oogen weder op en hij zag. . . .

De engel, die ongetwijfeld middel is om deze gezichten voor zijn zienersoog te roepen en hem de verborgenheden van het koninkrijk Gods te toonen, spreekt hem toe, wil er zeker van zijn, dat de profeet goed ziet, dat het juiste gezicht hem voor den geest staat, en dat hij het in zijn hoofdelementen kan beschrijven, en vraagt hem daarom: Wat ziet gij?

En de profeet had scherp gezien en goed opgemerkt, zooals blijkt uit het antwoord: Ik zie een vliegende rol, welker lengte is van twintig ellen, en hare breedte van tien ellen. Hij zag niet slechts de rol, maar zag haar bepaald als een vliegende rol, zag bovendien haar rechthoekigen vorm, en wist zelfs hare afmetingen te bepalen. En dit laatste was van belang. Het beteekent immers, niet slechts, dat het een groote rol was, maar dat zij de afmetingen had van het heilige. Met die afmetingen was de profeet goed bekend. Vandaar, dat het betrekkelijk gemakkelijk voor hem was, om de lengte en breedte van de rol aanstonds te bepalen. De rol was dus open. En ze was aan beide zijden beschreven: "van hier". . . "van daar", vs. 3. Aan den eenen kant las men de vloek over hem, die steelt; aan den anderen kant de vloek over hem, die valschelijk zweert.

Beeld van den vloek zelf!

Van den vreeselijken vloek des levenden Gods!

Deze rol bedoelt niet slechts den profeet een afschrift te toonen van den inhoud van Gods vloek over de goddeloozen. Ze is beeld van den daadwerkelijken vloek zelf. Zoo toch verklaart het de profeet: Dit is de vloek, die uitgaan zal over het gansche land. Vandaar ook, dat de rol den profeet niet ter lezing wordt aangeboden, maar dat hij haar eenvoudig ziet vliegen, in de lucht zweven, als een macht, waartegen men niets vermag, die vliegt en zweeft en rondgaat als de pestilentie, die treft en verdelgt, wien zij wil.

De vliegende vloek!

Gods vloek is een Woord Gods.

Het is een machtwoord, zooals alle woord, dat door den mond Gods uitgaat. Hij spreekt immers als God. Daarom is Zijn Woord ook daad, Goddelijke daad, levend, krachtig, scherp snijdender dan eenig tweesnijdend scherp zwaard, Goddelijk-machtig, scheppend, de dingen roepend, die niet zijn alsof ze waren, de dooden levend makend, onwederstandelijk!

Zoo is het woord, dat God doet uitgaan tot en over Zijn volk in Zijne eeuwige gunst. Des Heeren zegen is over Zijn volk. Het woord, het machtwoord Zijner genade gaat eeuwiglijk tot hen uit. En dat Woord maakt zalig, vervult met heil, eeuwig heil, nu en in de vervulling van Gods eeuwig verbond.

Maar zoo ook is het woord, dat God doet uitgaan over de goddeloozen in Zijn toorn. Ook dat is een machtwoord des levenden Gods. Het doet al, wat Hem

behaagt. Het is onwederstandelijk. Het is niet te ontkomen. Het vervolgt en treft den goddelooze zeker. Het omringt hem. Het dringt door tot in zijn merg en been, zijn hart en nieren. Het vervult hem. Het roeit hem uit, hem, zijn huis, zijn al. Het maakt hem rampzalig. Het werpt hem eindelijk in de buitenste duisternis.

"De vloek vervolgt den anderen tot in 't graf". . . .

Hier, in deze vliegende rol, is een beeld van dit machtige, vloekende Woord Gods in zijn uiteindelijke openbaring en werking.

Want wel is de goddelooze altijd onder den vloek. De toorn Gods is en blijft op hem. Gods vloek is ook in zijn aardsche huis.

Maar straks wordt ook zijn huis verwoest, zijn naam uitgeroeid, zijn plaats uitgewischt. . . .

Hij zelf wordt ganschelijk verdelgd!

De vliegende vloek!

Gods vloek over Gods huis!

Oordeelend, schiftend, scheidend, verkiezend en verwerpend óók zelfs daar, tusschen Jakob en Ezau, Israel naar de belofte en Israel naar het vleesch. . . .

Het oordeel moet wel beginnen van het huis Gods. Daar is het centrum. Daar is de antithese het scherpst. Daar worden de lijnen het strakst getrokken. Daar worstelt de verkiezing met de verwerping reeds in moeder's schoot. Daar wordt de Christus *en* de Antichrist geboren. . . .

Over dat huis vliegt de vloek.

Dat dit de bedoeling is mag duidelijk zijn uit de afmetingen van deze rol: twintig bij tien ellen, de afmetingen van het Heilige in den tabernakel Gods. De vloek is even uitgebreid als dat Heilige, is een vloek over dat Heilige. En dat Heilige is de Kerk. Daar was het gouden reukaltaar, de gouden kandelaar, de tafel der toonbrooden, beeld van Gods volk, zooals het Gode toegewijd is, Hem alleen erkent, Hem verheerlijkt als het licht der wereld. En dat is ook duidelijk uit het verklarend woord van den engel: Dit is de vloek, die uitgaan zal over het gansche land. En dat land is het land der belofte, waar Gods volk woont en Zijn huis gevestigd is.

Het is de vloek over heel de Kerk.

Over de Kerk in de oude bedeeeling, Israel als natie, zooals het was ingegaan in de aardsche ruste, het aardsche Kanaän en aldaar woonde. En de Kerk in de nieuwe bedeeeling, al wat Kerk heet op aarde, al wat gedoopt is.

Maar over die Kerk gaat de vloek uit, niet om allen in Gods huis te treffen, maar om scheiding te maken, finale scheiding tusschen rechtvaardigen en goddeloozen, om de dorschvloer te doorzuiveren.

Want niet alles behoort in dat huis, wat op aarde een onderdak in dat huis heeft. Niet alles is Israel, wat uit Israel is. Niet alles is Kerk, wat als kerk op aarde wordt vergaderd en zich ontwikkelt. Er is koren maar ook kaf. Er is de kern, maar ook de bolster.

En de vliegende vloek maakt finale scheiding!

Hij treft slechts hem, die valschelijk zweert, en hem, die steelt.

Want, wie valschelijk zweert is hij, die Gods Naam aanroept in de sfeer der leugen. Hij roept Heere, Heere! en heeft lief en doet en werkt de ongerechtigheid. Hij bevestigt het met een duren eed, als hij zich verzwaagt met de wereld en hetzelfde juk aantrekt met de goddeloozen. Hij roept God tot getuige, als hij het merkteeken van het Beest aanvaardt en draagt aan voorhoofd of rechterhand. Hij belijdt God in het dienen van den Mammon. Hij zit aan de tafel des Heeren als een vriend der wereld. Hij zegt, dat Jesus de Heere is, als hij Belial's onderdaan is. Hij schrijft op den van buiten gereinigden, maar van binnen met vuil vervulden drinkbeker den Naam des Allerhoogsten. Hij is de vertegenwoordiger der valsche religie, de Antichrist in Gods Huis, de leugenaar, die zegt dat hij van Hem is en in de duisternis wandelt. . . .

Daarom is hij ook de dief!

Hij steelt, want hij heeft de "wereld" lief!

Daarom steelt en rooft hij zooveel hij kan. Hij doet dit direktelijk, als de inbreker en roover, die ook zelfs door de goddelooze overheid nog wordt gestraft; of ook indirektelijk en op groote schaal, door het loon der arbeiders te verkorten en den arme te onderdrukken. . . .

Hij leeft naar het grondbeginsel van de liefde der wereld, de lust der oogen, de lust des vleesches, de grootheid des levens. . . .

En de liefde des Vaders is niet in hem!

En dat alles doet hij onder de aanroeping van Gods naam!

Hij draagt het merk- en veldteeken van Gods Verbond en het teeken van het Beest!

Hij zit aan de bruiloftsdisch zonder bruiloftskleed!

Maar Gods vloek vervolgt hem!

De vliegende vloek!

Want alzoo zegt de Heere Sebaoth: Ik breng dezen vloek voort, dat hij kome in het huis van den dief, en in het huis desgenen, die bij Mijnen Naam valschelijk zweert; en hij zal in het midden zijns huizes overnachten, en hij zal het verteren, met zijne houten en zijne steenen!

De vloek over Gods Huis, het Heilige, het gansche land, de Kerk!

Maar scheidend, schiftend, de dorschvloer doorzuiverend. . . .

Verwerpend om de verkiezing!

En de vloek trof!

En hij treft nog, altijd vliegend over het Heilige!

En hij zal treffen, tot Gods Huis in eeuwige heerlijkheid zal geopenbaard zijn.

Hij trof, bij de komst van het Huis des Heeren in zijn Nieuw Testamentischen vorm, de Oud Testamentische Kerk.

Want toen kwam Hij immers snellijk tot Zijn tempel, de Engel des verbonds. En wie kon voor Zijn aangezicht bestaan? Hij was als het vuur eens goudsmids, en als de zeep des vollers. En Hij zat, louterende en het zilver reinigende, de kinderen van Levi reinigende en doorlouterende als goud. Hij naderde ten oordeel, een snel Getuige tegen de tovenaars, en tegen de overspelers, en tegen degenen, die valschelijk zweren, en tegen degenen, die den loon des daglooners met geweld inhouden, die de weduwe en den wees en den vreemdeling het recht verkeereren en Jehova niet vreezen! Mal. 3:1-5.

De vloek trof, nadat hij nog was aangekondigd door "den profeet Elia", die predikte, dat het Koninkrijk der hemelen nabij gekomen was, dat daarom de bijl aan den wortel des booms lag, en alle boom, die geen goede vrucht voortbracht stond uitgehouwen te worden, dat Hij, die na hem kwam, Zijn dorschvloer zou doorzuiveren, het kaf met vuur zou verbranden. . . .

Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen!

En de vloek trof!

Want Hij kwam, en het koninkrijk der hemelen kwam. Hij kwam in het vleesch, Hij verheerlijkte den Vader, Hij scheen in de duisternis, Hij ging onder in den dood, Hij stond op in heerlijkheid, Hij werd verhoogd aan de rechterhand des Vaders, Hij kwam weder in den Geest. Het Koninkrijk der hemelen kwam in zijn geestelijke werkelijkheid, en in dat Koninkrijk ging alleen in, wie door den Geest werd wedergeboren. De rest bleef onverbiddelijk achter, werd uitgeroeid. Geen tempeldienst en offerande, geen vasten en weenen, geen betaling der tienden kon meer baten. Want tenzij iemands gerechtigheid overvloediger is dan die der Farizeën en Schriftgeleerden, hij kon in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan!

Jeruzalem werd verwoest.

De tempel werd verbrand.

Het aardse Kanaän is niet meer.

De vliegende vloek trof het Heilige!

En toch moet deze vloek ten finale nog op zijn voltrekking wachten.

Want het koninkrijk der hemelen kwam wel, maar is ook nog komende. En ook thans is er in de aardse openbaring van dat koninkrijk, dat wezenlijk in den hemel is, nog kern en bolster, nog onkruid onder de tarwe, nog Israel, dat toch geen Israel is. Nog zijn er, die steelen en valschelijk zweren.

En nog is daar de vliegende vloek over het Heilige!

Straks komt de scheiding. Want in het Nieuwe Jeruzalem zal niet inkomen iets, dat ontreinigt en gruwelijkheid doet en de leugen liefheeft en spreekt.

En buiten zullen zijn de honden, en de tovenaars, en de hoereers, en de doodslagers en de afgodendienaars, en de leugenaars. . . .

Daar is de vloek voltrokken. . . . en de zegen!

En aldaar zal geen nacht zijn! H. H.

Editorials

What Is Wrong?

Recently I attended a meeting of the local R.F.P.A. convening in the basement of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Mich. What impressed me most deeply at that meeting was the apparent lack of zeal and interest, both locally and generally in all our churches, in the cause for which *The Standard Bearer* was originally called into existence and for which it still stands.

It was not the meeting itself nor the men that were present there that caused this impression, but rather the absence of the men that should have been present, and the reports concerning the condition of our publication that were presented by the secretary and treasurer of the R.F.P.A.

The meeting was widely and repeatedly advertised. Besides, on the Sunday evening previous to the date of the meeting undersigned called the attention of his own congregation to it, and urged all that were able to attend to be present. He reminded his people that it was not very encouraging for those to whom the publication of the paper is entrusted, if only a few are left to bear the burden, and he exhorted them earnestly all to cooperate. Yet, only a handful of men were present. By far the majority of those of whom we might expect that they would show their interest were absent.

And the reports that were delivered revealed the same lack of interest, not only in attending the meetings, but also in our publication itself. Of course, I am not now speaking of all our people. There is still a considerable number that are always faithful, both in reading and in financially supporting *The Standard Bearer*. Nevertheless, the picture that was drawn by the reports was rather gloomy and discouraging. Only comparatively few of our people are members of the R.F.P.A., although there is no question in my mind that many could well afford to be. A considerable group of our Protestant Reformed people are not readers of our paper; or, if they read it, they do so without paying the subscription price. I was surprised, sadly surprised, to hear the treasurer state, that only very few of our members in Redlands' church were subscribers. Others are negligent in paying their subscription fee, and seem to pay little attention to the matter, though repeatedly they are asked to meet their obligation in this respect. The result was the *The Standard Bearer* closed the fiscal year with a deficit, and that in spite of the fact that the board received several collections and donations.

It became very evident that if it were not for these

collections and gifts *The Standard Bearer* would long ago have ceased to exist.

Now, of course, there is nothing to be ashamed of in the fact as such, that our publication is supported by collections and free gifts.

But the sad feature about it all is, that there would be no need of these gifts of charity, if it was not for this lack of interest on the part of a large number of our people.

The question forced itself upon me that evening: what is wrong?

The Standard Bearer is the chief means we have for the development and propagation of our Protestant Reformed principles. It was created for this very purpose. To establish and publish a magazine for this purpose the R.F.P.A. was organized. In fact, the constitution of the R.F.P.A. speaks of other means, such as lectures, books and pamphlets, for the propagation of the truth. There was courage and enthusiasm, there was zeal and fervor in the cause of Christ as we represent it, in those days! We were of one mind and heart, united by love for the cause.

Is it this that is wrong with us, that we have lost our first love?

The Standard Bearer certainly has earnestly sought to attain to the purpose for which it was called into existence, now for sixteen years. It is true, the work of the editorial staff was far from perfect. There was, no doubt, a good deal to be criticised. There still is. But let us not forget that our powers were very limited, and that your editors were men whose schedule of work was more than crowded every day during all these sixteen years. Yet, it is safe to say, that anyone that will peruse the sixteen volumes of our paper that were published thus far, will have to admit that a determined and largely successful attempt was made by the staff to make *The Standard Bearer* wholly subservient to the purpose for which it was originally intended. It faithfully propagated and defended the Protestant Reformed truth. And under God's blessing our publication has been of far greater influence, both in our own circles and without, yea, even in the land of our fathers, than we possibly could expect or dared to hope when first the R.F.P.A. was organized.

What, then, is wrong?

Can it be that the gloomy picture that was drawn by the local board of the R. F. P. A. must be taken as an indication that many of our people are no longer interested in being instructed in and in propagating our Protestant Reformed truth through the medium of our paper?

In that case I would seriously suggest: let us discontinue *The Standard Bearer*! Perhaps, a paper like *Our Church News* will meet all our needs and wants in this respect. If there really is hardly a place anymore for a publication like our paper in our circles, I will be the first to welcome the day that we stop

publishing it. It is not an easy task to edit a paper of this kind, year after year, especially if one is more than occupied with other work. It requires considerable time and effort. And this time and effort I gladly give and spend, as long as the Lord gives me strength, as long as our people really manifest that they are serious about wanting the paper. But if the present attitude is not changed, I would rather use my time and put forth my efforts in other directions, and discontinue *The Standard Bearer*.

Some people are not ashamed to make the excuse that they cannot afford to pay the subscription price of *The Standard Bearer*. But I would like to ask them in all seriousness, whether they are really so poor that they cannot afford to pay four cents a week for this worthy cause!

Others object that there is too much Dutch in the paper. Others say that there is too much English. But, apart from the fact, that they can certainly derive a certain measure of benefit from *The Standard Bearer* for themselves by reading whatever they can of it, do not those brethren forget that they have an obligation with respect to propagating our cause through this publication of ours? Surely it cannot be the sole question, how much we can merit by the cause we support! We also have a duty to perform!

No, the reason for this lack of zeal must not be sought in lack of money. Nor is it in the language question. It certainly must be sought, let us frankly confess it, in the sad fact that we have forgotten former things and lost our first love.

Let us frankly face the question: what is wrong? And also this other question: shall we discontinue our paper?

To this last question you, perhaps, reply with an emphatic negative.

Well, I hope you do.

But then I would have you face this personal question, too: are you one of those that are to blame for the present situation? And if you are, will you repent? Will you "remember whence you are fallen", and wake up, and reveal some of your "first love" and former zeal?

Perhaps, many of those that are most in need of reading this article, because they are chiefly to blame, are no longer subscribers and readers of our paper.

May I, then, ask you who read to bring the paper to them and ask them to read, to repent and to put their shoulder to the wheel and bear the burden with us?

If we all cooperate, the work will be pleasant and the burden will be light.

And then *The Standard Bearer* can easily be self-supporting and close the next fiscal year with a balance on hand.

Let us labor while it is day, ere the night cometh in which no man can work!

H. H.

Nieuws Uit Nederland

We ontvingen den volgenden brief uit Nederland:
"Geliefde

Onlangs, toen er gelegenheid was brieven te zenden naar Amerika via Italië, heb ik al een paar keer wat geschreven, maar het is waarschijnlijk niet bij jullie aangeland, want kort na de verzending is Italië ook mee gaan doen. Daarom zal ik maar beginnen met te vertellen, dat wij, Gode zij dank, er goed door gekomen zijn. Natuurlijk hebben wij een moeilijken tijd door gemaakt en het is nog lang niet zonder gevaar, want nu we van de Duitschers geen bombardementen meer te wachten hebben, zijn de Engelschen ermee begonnen en dat heeft al heel wat menschenlevens gekost in ons land en ook wel vaak in onze omgeving. De Engelschen hebben de gewoonte nogal om 's nacht te komen bombarderen, hoewel ze de laatste dagen ook overdag aanvallen, vermoedelijk omdat ze dan nog beter kunnen zien of ze de juiste plaatsen raken en er niet naast gooien, wat vanzelf ook nogal eens gebeurt. Het is veelal 's nachts een geronk van jewelste in onze Hollandsche vreedzame luchten, en wie het zenuwachtigst is, heeft daar natuurlijk de meeste last van. Zoo is. . . . al heel gauw haar bed uit, als ze een vliegtuig hoort. De anderen volgen meestal eerst, wanneer er vlak in de buurt door het luchtafweergeschut geschoten wordt en de scherven van de granaten op ons dak en in de straten en tuinen om ons heen neervallen. Dat zijn geen prettige oogenblikken, maar je went aan alles, óók dat! Jullie hebt zeker wel gelezen of gehoord, dat de bezettende mogendheid zich verplicht heeft gezien allerlei nogal ingrijpende verordeningen uit te vaardigen, o.a. het verbod van luisteren naar andere dan Deutsche radio-uitzendingen. Jullie kent de nuchterheid van de Nederlanders in dat opzicht wel. De geschiedenis is niet voor niets geschreven. Wij zijn hier natuurlijk niet pro-Duitsch. Daarvoor hebben we in den laatsten tijd teveel meegemaakt. We begrijpen hier evenwel goed, dat de Duitschers ervoor vechten, dat Engeland hen nog niet eens opnieuw zal kunnen uithongeren, zooals tijdens en na den wereldoorlog. Aan den anderen kant zijn we hier al evenmin pro-Engelsch, omdat we de Engelschen ook uit de geschiedenis kennen. We zijn hier pro-Nederlandsch, en dat zullen we hier blijven, ondanks alles wat er nu gebeurt, en ook de Duitschers zullen ons dat niet euvel duiden, want zij weten zelf veel te goed, wat nationaal gevoel is. Jullie behoeft je over ons niet bijzonder ongerust te maken. Natuurlijk, wij verkeerden een beetje meer in gevaar dan als het niet oorlog is. Daar staat tegenover, dat er haast geen auto's rijden, omdat alle benzine opgevorderd is, en er alleen voor hoogst noodige vredesdoel-einden gebruikt mag worden, om zooveel mogelijk voor den oorlog te kunnen sparen. Het gevaar op straat is dus geringer dan bij jullie b.v.! Wat het eten betreft,

hebben we nog geen krimp. Er is wel brood- suiker- thee- en koffie-distributie ingevoerd, maar het is toch zóó, dat er nagenoeg geen mensch bepaald tekort komt. Overigens is er toch nog zooveel voedsel van anderen aard, dat niet gedistribueerd wordt, dat er hier nog geen honger geleden wordt. Of dat zoo blijven zal, wanneer de oorlog lang mocht duren, kunnen we nog niet zeggen. Nu er evenwel zoo'n groot economisch gebied: het heele vasteland van Europa, is ontstaan, zal dit vermoedelijk nog wel wat meevallen, ook al duurt het langer dan wij wenschen. Natuurlijk zijn wij, omdat we in gebied van een oorlogvoerend land zijn, aan allerlei beperkingen onderworpen. Dit is nog van dringender aard, omdat de bezettende mogenheden tevens plannen wil doorvoeren, om op Nederlandsch gebied gelijktijdig een ander staatkundig en economisch stelsel in te voeren. Ieder heeft hier wel het gevoel, dat er veranderingen zullen komen, maar hoever dat zal gaan, kan men zich nog niet goed indenken. Men vraagt zich af b.v. of Nederland, indien Duitschland den oorlog definitief zou winnen, weer vrij zal worden en we houden ons voorloopig in dit opzicht maar vast aan de verklaring van den over ons gestelden regeeringscommissaris, Dr. Seyss Inquart, dat Duitschland onze volksoorlogen en ons volkskarakter niet wenscht aan te tasten. Dat de koningin in Engeland zit, kan men echter niet goed verkroppen en men spreekt openlijk zijn ongenoegen er over uit, dat ze nog steeds niet naar Indië is gegaan, waar toch ons overig staatsgebied is. Wat speciaal onze gereformeerde en anti-revolutionaire opvattingen betreft, lijkt het oppervlakkig, alsof men die reeds den domper wil opzetten, maar het verbod van den Standard voor acht weken ligt toch wel in de eerste plaats daaraan, dat die in eenigszins pro-Engelschen geest schreef, en dat dr. Colijn, op grond van zijn wetenschap als oud-minister-president, het Deutsche vijfde witboek over de "afspraken" van Nederland met de geallieerden, twijfelachtig stelde. Voorts is De Reformatie voorgoed verboden, omdat Schilder maar schreef, alsof er niets in ons land veranderd was, namelijk, wat betreft de macht van de overheid over het "woord". Dat het woord gebonden is, ondervinden wij dagelijks, maar dat was nu eenmaal niet anders te verwachten. Ik schrijf maar net, alsof jullie alles al omtrent ons persoonlijk onder deze omstandigheden wist. Dat is zóó gesteld: Bij de ramp van Rotterdam, waardoor de geheele binnenstad letterlijk verdwenen is (bommen gevolgd door een onbluschbaren brand), is ook ons kantoor er volledig aan gegaan. Alles is verbrand. We hadden op de vijftiende Mei als zaak niets meer. Alleen mijn schaar heb ik later nog gevonden op de plaats, waar mijn bureau gestaan had. Een week hebben we stil gelegen. Toen zijn we door medewerking van de N. R'damsche Ct in de Witte de Witstraat weer gaan drukken. We zitten daar nu met ons redactie kantoor, en maken gebruik van de zetterij en

drukkerij van het oud liberale blad, natuurlijk tegen betaling van den kostprijs. Het Roomsche dagblad, de Maasbode, zit daar trouwens ook, want die was ook alles kwijt. Ook het Nieuwsblad heeft er tijdelijk gezeten, maar dat wordt nu al lang weer in Den Haag gedrukt, waar de familie Sijthof ook een krant heeft. Nu alles verbrand is van de zaak, moest een deel van het personeel ontslagen worden. Daarvoor waren de vrouwelijke krachten het eerst aan bod en zodoende is onze. . . ook zonder werk gekomen. De overblijvenden hebben voorloopig niet meer dan zestig percent van hun vroeger salaris. Dat is wel een groote tegenvaller, maar toch ben ik blij, dat we tenminste weer verschijnen en kunnen werken, zij het voor veel minder vergoeding. De kans bestaat dan tenminste, dat we het er bovenop halen. Het is wel hard aanpakken voor degenen, die overgebleven zijn, want veel werk, dat door anderen gedaan werd, moet je nu zelf doen, maar gelukkig ben ik goed gezond. Volgende week begint mijn twee weken vakantie bovendien en ik kan dus zelfs nog een poosje uitrusten. Van uitgaan kan om financiële reden en ook vanwege het feit, dat we ons huis en de beneden ons wonende oudjes niet in den steek kunnen laten, niets komen. Nachtelijke bomaanvallen zijn zeer risquante zaken, want men gooit dan al licht eens mis. Dat is ook in en om al herhaaldelijk gebeurd. Het bombardement van 14 Mei was een veel degelijker onderneming. Dat gebeurde tenminste op klaarlichten dag en ons luchtafweerschut was juist in noordelijke richting terug genomen, zoodat er geen tegenstand werd geboden. Het werk was wat men noemt "af" en heeft dan ook een afdoende opruiming in de stad gehouden, zoowel aan huizen als aan menschen. Wat denk je ervan, dat er na 14 Mei 25000 woningen minder zijn te Rotterdam? En dan het groote aantal winkels en bedrijven, die weg zijn. De later gevonden menschenlichamen hebben ze, net als de gesneuvelden, maar in een massagraf bijgezet. Ik weet heusch niet hoeveel het waren. Gelukkig zijn er van onze vrienden en kennissen niet vele bij. Alleen een Roomsche meisje, met wie onze meisjes nogal omgingen. Die is op haar kantoor in de Warmoezier straat onder het puin begraven en verbrand, met al het andere personeel, voorzoover het aanwezig was. Maar dat gebouw had dan ook een voltrefter gekregen. Vele voltreffers zijn er in verhouding niet geweest, maar na het bombardement heeft het eene huis het andere aangestoken. Ook de groote of St. Laurenskerk, prachtig oud gebouw uit de zestiende eeuw, is er aan gegaan. Het is te hopen, dat het nog weer opgebouwd kan worden. De toren en de muren staan in elk geval nog, al is de natuursteen overal door de hitte van het zware metselwerk afgeborsten. Nu, ik moet maar eindigen. Het meeste weten jullie nu. Ik hoop maar, dat de Engelschen dezen brief uit de clipper zullen halen, want het is eenigste kans, dat we iets van elkander kunnen te weten komen". . .

Ik meende, dat velen onzer genoeg belang zouden stellen in den inhoud van dezen brief om hem in ons blad op te nemen.

H. H.

NOG MEER NIEUWS

Ook ontving ik eenigen tijd geleden een brief van den heer van Genderen te Passaic, N. J., die mij meedeelde, dat een vriend van hem een brief uit Kampen had ontvangen, waarin vermeld stond, dat Dr. Schilder zich niet had kunnen stilhouden, het gevolg, waarvan was, dat hij in hechtenis werd genomen en thans in de gevangenis zit.

Officieel is dit natuurlijk niet, maar het komt uit Kampen en dus van zeer nabij. En als we daarbij lezen, wat in boven geplaatsten brief vermeld staat, dat Dr. Schilder schreef, alsof er niets in Nederland veranderd was, dan schijnt het wel waar te zijn, dat men hem gevangen gezet heeft.

Waar Dr. Schilder gevangen zit, werd niet vermeld.

Laat ons hem en de vele andere broeders en zusters in Nederland gedurig gedenken in het gebed.

Nog ontving ik kort geleden een brief van zekeren predikant in Nederland, de bedoeling waarvan blijkbaar was, dat ik voor hem wou schrijven aan een familielid in Indië, hetgeen ik terstond gedaan heb.

De broeder schreef mij, dat hij een geregeld lezer van onzen Standard Bearer was, maar hij ontving hem thans niet meer, wat hem erg speet. Hij las hem met drie andere predikanten in Nederland, en had behoefte om mij te bedanken voor de vele uiteenzettingen, waardoor hij onze zaak veel beter had leeren verstaan.

Jammer, dat dit nu, althans voorloopig stop gezet is.

H. H.

IN MEMORIAM

It pleased our heavenly Father to take unto Himself our dearly beloved wife, mother and grandmother,

MRS. WILHELMINA ZWAK, aged 71

Though we shall miss her we know God's way is the best way, that He doeth all things well and that now our departed one is at rest with her Saviour whom she loved and served. How comforting in our sorrow is the assurance that our loss is her gain.

Mr. William Zwak and family.

Grand Rapids, Michigan.

Zelfs in Dien Lompen Vorm

VI.

Het is opvallend, dat Ds. Zwier ons maar niet kan vergeten, hetzij hij schrijft over algemeene genade of over een gansch ander onderwerp. Te pas of te onpas, zelfs op gevaar af om "flauw" en kinderachtig te worden, maakt hij in zijne artikelen opmerkingen aan ons adres. En het ergste is nog, dat hij er zich blijkbaar van bewust is, dat hij schrijft voor een klas van lezers, die dit "aardig" vinden. Als we hem mogen gelooven, ontvangt hij vele brieven van instemming.

Zoo begon hij onlangs een nieuwe reeks artikelen over het onderwerp "Het Geweten". Hij gaf reeds aanstonds te kennen, dat hij niet bedoelde om dit onderwerp grondig te behandelen. Indien hij dit echter wel zou doen, zoo meent hij, zou hij misschien nog wel den doctorsgraad kunnen behalen aan het seminarie der Protestantsche Gereformeerde Kerken!

Ik moet over deze "aardigheid" wel enkele opmerkingen maken.

Allereerst vind ik het opvallend, dat Ds. Zwier juist nu, na alles, wat hij geschreven heeft over ons, op de gedachte komt, om over het geweten te gaan schrijven. Hoe kwam hij juist nu op die gedachte? Een beetje introspectie, zelfonderzoek, zou hem misschien heel wat licht kunnen doen opgaan over deze vraag.

Dit is temeer opvallend, omdat hij, terwijl hij begint te schrijven over het geweten, reeds aanstonds weer de Protestantsche Gereformeerde Kerken voor den geest krijgt! Hoe komt het toch, dat hij niet over het geweten kan schrijven, zonder aan ons te denken? Men zou bijna de hoop beginnen te koesteren, dat zijn geweten hem te lange leste toch ietwat begint te plagen.

Overigens zou ik Ds. Zwier in ernste willen aanraden, om maar geen poging te doen, om aan onze Theologische School een doctorstitel te halen. Dat is voor hem een onbegonnen werk, een hopelooze zaak. Bij ons aan school kan iemand, die zoo laatdunkend spreekt als Ds. Zwier over "de ongelukkige menscheelijke logica", en die bovendien nog zooveel blijken geeft als hij, dat zijne logica al bijzonder ongelukkig is uitgevallen, niets beginnen. Voeg daarbij nu ook nog, dat zijn behandeling van het "geweten" reeds tevoren gedoemd is om op een mislukking uit te loopen, daar hij immers een verkeerden kijk heeft op den natuurlijke mensch, en hem wel moet beschouwen in het licht van Punten II en III, om vrede te houden met zijn kerk, en het valt licht te begrijpen, dat er voor hem geen kans bestaat, om een doctorsgraad te behalen aan onze school.

Wil hij hiervan verder overtuigd worden, hij mag onze school gerust eens bezoeken en de lessen bijwonen.

Het zou hem in zeker opzicht wel goed kunnen doen.

Ik verzeker hem in elk geval, dat zijn sarcastische opmerkingen hem daar wel op de lippen zouden besterven, evenals dit het geval was op een zekere vergadering in de Pantlind.

Maar we zijn nog altijd bezig om de uitdrukkingen te bespreken, die door de twee thans bekende heeren uit Pella aan Ds. Zwier werden gezonden als opgeteekend door hen uit predikaties van een onzer predikanten. Ds. Zwier gaf deze uitdrukkingen door ten beste van zijn Wachter-lezers, blijkbaar in de overtuiging dat deze zich gaarne te goed doen aan zulke kost.

We weten thans ook, hoe vertroubaar de bron is, waaruit Ds. Zwier putte.

Reeds geruimen tijd hebben we uitgezien naar eenig blijk van schuldgevoel en naar een publieke erkenning van Ds. Zwier, dat zijn doorgeven van deze "getuigenissen" strijdt tegen de Christelijke moraal. Maar het was tevergeefs. En intusschen schrijft hij maar over het geweten.

Doch ter zake.

We zijn toegekomen aan het zesde der door Zwier rondgestrooide praatjes. Het luidt als volgt: "Een ieder, die leert, dat men Jezus moet aannemen, gaat zeker Gods koninkrijk niet binnen".

Nu begrijpt ieder weldenkend lezer wel, en ik ben vast overtuigd, dat zelfs Ds. Zwier wel begrijpt, dat we het hier te doen hebben met een zeer onhandige poging van een niet al te welgezind hoorder, om zijn leeraar iets aan te wrijven. Men kan de dingen ook te grof maken. Men kan het er ook zóó dik op leggen, dat ieder aanstonds zegt: "neen, dat geloof ik niet". En van zulk een geval hebben we hier een duidelijk voorbeeld. Ieder begrijpt aanstonds, dat de lompe vorm van deze uitdrukking niet aan den leeraar, van wiens predikatie hier iets zou worden aangehaald, maar aan den lompen opteekenaar moet worden toegeschreven, die het met zijn getuigenis niet al te nauw nam.

Stel u toch even goed voor, wat onzin hier wordt uitgekraamd, zoo we de uitdrukking letterlijk nemen. We hebben het hier eigenlijk niet te doen met een dwaling, maar met pure onzin. De uitdrukking is negatief. Ze ontkent iets. De ontkenning is: "gaat het koninkrijk Gods niet binnen". En van wie geldt deze ontkenning? Van iemand, die leert, dat men Jezus moet aannemen! Met andere woorden, wie leert, dat men Jezus moet aannemen, is een valsche leeraar. En daaruit volgt, dat het een valsche leer zou zijn, dat wie Jezus aanneemt, het koninkrijk Gods ingaat! En daaruit volgt ook alweer, dat iemand zuivere waarheid verkondigt, die leert, dat men om het koninkrijk Gods in te gaan, Jezus niet moet aannemen!

Ik zeg nog eens weer: in den mond van eenig prediker is dit eenvoudig onzin. Zelfs een moderne zou

het zoo niet zeggen. Wie dit zou zeggen, zou daarmee ook zichzelf voor alle verdere prediking den pas afsnijden. En als ge nu toch werkelijk gelooft, dat een onzer predikanten ten aanhoore, niet alleen van de gemeente, maar ook van zijn kerkeraad, zulke onzin heeft uitgekraamd, dan beschouwen we het als hopeloos om u te overtuigen. We schrijven dit artikel dan eenvoudig niet voor u. We vinden het dan een beleediging, dat ons blad, dat in elk geval voor redelijke menschen wordt geschreven, u onder de oogen komt, evenals we meenen, dat Zwier zijne lezers beleedigt, door hen dit alles te laten slikken. Hij ziet waarlijk niet hoog bij zijn gehoor op!

Ge meent misschien, dat ik dit artikel dan ook hiermee dien te besluiten. Ik moet dan ook verder geen poging wagen, om duidelijk te maken, hoe ook deze uitdrukking, mits in het rechte licht en zuivere verband beschouwd, een ernstige waarheid bevat.

Doch dat is niet mijn bedoeling. Het is niet mijn plan om onzen lezers slechts duidelijk te maken, hoe deze uitdrukkingen *niet* zijn bedoeld en gebruikt, maar hoe ze *wel* gebezigd *kunnen* zijn, en naar mijn innigste overtuiging *ook gebruikt zijn*.

En voor ieder, die niet als Ds. Zwier en Co., spijkers op laag water zoekt, maar de waarheid kent en wil, is het ook nogal doorzichtig, wat *wel* gezegd is.

Trouwens, indien bewuste uitdrukking metterdaad door den leeraar van Pella zou zijn gebruikt, dan mocht de heer Stuursma zich de oogen wel uit het hoofd schamen, dat hij niet op staanden voet tegen de prediking van dien leeraar heeft geprotesteerd, maar eerst twee jaren later deze dingen opteekende, om ze dan aan vriend Zwier te zenden.

Laat ons ditmaal veronderstellen, dat de leeraar preekte over Zondag 7 van den Catechismus, en in het bijzonder over vraag 20: "Worden dan alle menschen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam zijn veroordeeld geworden? Neen zij, maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijne weldaden aannemen". Ik stel mij voor, dat de leeraar ongeveer als volgt kan hebben gesproken:

"De Catechismus, geliefden, benadert het leerstuk des geloofs uit het oogpunt van de vraag: "worden dan alle menschen wederom door Christus zalig?" Dit is geheel in overeenstemming met zijn praktischen aard. Heel anders dan b.v. de Nederlandsche Geloofsbeijdenis behandelt de Heidelberger de waarheid des heils uit het oogpunt van de ervaring des geloofs. Vandaar de indeeling: ellende, verlossing dankbaarheid. Vandaar ook, dat ons leerboek in de Zondagen, die voorafgingen, gehandeld heeft over het stuk der zonde en hare gevolgen. Het leerde ons, dat de diepe bron van onze ellende niet moet worden gezocht in het individu, in ieder mensch persoonlijk, zooals het nominalistische Pelagianisme wil, maar dat onze ellende haar oorzaak heeft in den val en de ongehoorzaamheid van onze

eerste voorouders, Adm en Eva, in het paradijs. Daar en toen is heel onze menschenlijke natuur alzoo verdorven geworden, dat wij ganschelijk onbekwaam zijn tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. We worden in schuld en zonde geboren. We zijn a's geslacht in Adam verdoemd en in hem verloren in onszelfen. Dit geldt dus alle menschen zonder onderscheid. Het menschenlijk geslacht is maar geen aantal op zichzelf staande personen, maar is, beide uit rechterlijk en uit organisch oogpunt een eenheid. En daarop wijst de Catechismus terug in het slot van deze twintigste vraag: "worden dan alle menschen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam verdoemd zijn geworden?"

Nu kan op deze vraag verschillend worden geantwoord, en er worden ook uiteenlopende antwoorden op gegeven. Er zijn er, die toestemmend antwoorden, en die meenen, dat ten slotte, op de een of andere wijze, alle menschen zalig zullen worden. Doch deze beschouwing is zoo duidelijk in tegenspraak met de Schrift, en wordt bovendien zoozeer door de ervaring geloogenstraft, dat we hier verder geen woord aan behoeven te verspillen. Alle menschen worden niet zalig. Dat is het getuigenis van al, wat zich noemt met den naam van Christus.

Ge kunt ook eenvoudig antwoorden: allen, die in Christus gelooven en die alleen worden zalig. Ge kunt dit ook nog eenigszins anders zeggen: allen, die Christus aannemen. Deze laatste uitdrukking heeft bij velen, vooral in onze Amerikaansche wereld, de voorkeur. Men spreekt liefst zoo weinig mogelijk van de wedergeboorte, als het gaat over het stuk der zaligheid. Ook ontwijkt men liefst het onderscheid tusschen geloofsvermogen en geloofsdaad, of tusschen het geloof als een gave Gods en de daad van het gelooven. En men plaatst alleen het laatste op den voorgrond. Men spreekt gaarne over "accepting Jesus". Nu verkondigen we op zichzelf nog geen onwaarheid, wanneer we zeggen: allen, die Jezus aannemen, worden zalig. Integendeel, wie dit zegt, spreekt waarheid. Zullen we zalig worden, zullen we het koninkrijk Gods ingaan, dan moeten we Jezus aannemen. Als ge dus niets meer zegt, spreekt ge waarheid en zoudt ge toch ontkomen aan het gevaar, om eene scheiding te veroorzaken onder degenen, die dit alzoo belijden.

Maar ge kunt ook weigeren met dit algemeen antwoord u tevreden te laten stellen. Ge verstaat, dat iemand wel waarheid kan spreken, zonder dat hij *de* waarheid spreekt. En ge weet ook bij ervaring, dat onder den dekmantel van zulke algemeene en vage waarheden niet zelden grove dwalingen worden ingevoerd. Meer nog, ge zijt er mee op de hoogte, dat vooral in ons land het geroep: wij moeten Jezus aannemen! metterdaad niets anders dan een grove dwaling is. Want wat bedoelt men eigenlijk met dezen nadruk op de daad des geloofs, waardoor wij Christus

en al Zijne weldaden aannemen, zonder ooit duidelijk te maken, dat dit "aannemen" voor den natuurlijken mensch onmogelijk is, dat hij geen hand kan uitsteken om Jezus aan te nemen, tenzij het geloof als vermogen hem eerst wordt geschonken, en bovendien ook nog door almachtige genade in werking wordt geroepen? Ach, wat men met dit "accepting Jesus" bedoelt, wordt u aanstonds goed duidelijk, zoodra ge hem, die dit verkondigt zonder meer, maar eens tegenkomt met die andere, diepere, noodzakelijkerwijze voorafgaande waarheid, dat geen mensch buiten souvereine genade Jezus ooit aannemen kan. Dan moet men niets meer van u en uw leer hebben. Neen, het aannemen van Jezus, dat is het één en het al van het stuk der zaligheid. Ziet ge, Jezus wordt u aangeboden, welmeenend aangeboden; Hij staat daar met uitgebreide armen, u biddend om tot Hem te komen; Hij staat aan de deur en Hij klopt, en de knop van de deur van uw hart zit aan de binnenkant: Hij wil wel inkomen, maar Hij is onmachtig, tenzij gij Hem de deur open doet; Hij is volkomen bereid om u te ontvangen, maar. . . gij moet Hem aannemen. En nu ligt het niet alleen voor uw verantwoordelijkheid, maar ook verder in uwe macht. Het hangt nu van u af, of gij zalig zult worden of niet. Ge kunt Jezus wel aannemen. En als ge Hem nu niet aanneemt, dan ligt dat niet daaraan, dat Jezus u niet wil zaligen, want Hij is voor alle menschen gestorven, maar eenvoudig aan u. Komt dus tot Hem, neemt Jezus aan, eer het te laat is. Doe het nu. Zeg het slechts den prediker na: "I accept Jesus as my personal Saviour", en het is al goed, ge hebt een geredde ziel. Neem Hem vandaag nog aan; morgen kon het te laat zijn!

Zie, mijne hoorders, we aarzelen niet het hier openlijk uit te spreken, dat wie aldus spreekt over het aannemen van Jezus, niet de waarheid, maar de leugen, niet den Christus der Schriften, maar een eigengemaakte Jezus verkondigt. Als wij van niets anders weet hebben, dan dat wij, door een daad van onszelfen, zonder een voorafgaande daad Gods in Christus, Jezus hebben aangenomen; als we er geen weet van hebben, dat er iets met ons is gebeurd, eer wij iets verrichtten, dat Christus tot ons kwam, eer wij tot Hem kwamen, dat Hij ons het geloof schonk, eer wij geloofden, dan misleiden we eenvoudig onszelfen en gaan we zeker het koninkrijk der hemelen niet binnen. Ik weet het, er is soms heel wat misverstand, bij degenen, die geleerd worden, maar ook bij degenen, die leeren. En we zullen over de zaligheid van geen personen oordeelen. Maar dit weet ik wel, dat indien een prediker welbewust zou beweren, dat voor zijn eigen bewustzijn en in betrekking tot zijn eigen zaligheid de zaak zoo staat, dat hij door een daad zijnerzijds, een daad, die hij als natuurlijk mensch heeft verricht, en waardoor hij Jezus heeft aangenomen, zalig is geworden, dan is hij zeker niet zalig en ging hij zeker het koninkrijk Gods niet binnen. In dezen zin mogen we gerust zeg-

gen, dat *“een ieder, die leert, dat men Jezus moet aannemen, zeker niet het koninkrijk Gods binnengaat”*.

De Catechismus spreekt dan ook andere taal. Zeker, hij leert ons, dat zij zalig worden, die de weldaden van Christus door het geloof aannemen. Wij worden niet zalig als stokken en blokken, zooals meermalen terecht is gezegd. God werkt aldus de zaligheid in ons, dat het bij ons komt tot de bewuste aanneming van de weldaden van Christus, van Christus Zelf. Het is de daad des geloofs. Wij roepen u dan ook toe, overeenkomstig het Woord der Schrift: geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden. Maar dit aannemen van Christus en al Zijne weldaden is een daad des geloofs, en dat geloof is niet onzer, maar Godes. Hierop legt de Catechismus dan ook allereerst en vooral nadruk. Laat dit onze aandacht niet ontgaan. In antwoord twintig toch lezen we niet allereerst, dat zij zalig worden, die Christus en Zijne weldaden aannemen, maar zij, die Hem door een waar geloof *worden ingelijfd*. Hier is duidelijk: 1. Dat het geloof maar niet wordt beschouwd als een daad, een *“accepting of Jesus”*, maar als de geestelijke band, waardoor wij ééne plante worden met Christus. Door het geloof worden wij Christus *ingelijfd*, dat is, wij worden één lichaam met Hem. Zonder het geloof, dat is, als natuurlijke menschen, missen wij het vermogen om Christus en Zijne weldaden aan te nemen, staan wij geheel vreemd tegenover Hem. Zooals een doode paal wel in den grond gezet kan worden, maar geen wortel heeft, en daarom ook geen sappen uit den grond kan zuigen, maar in den bodem verrot, zoo kan een natuurlijk mensch wel door het uitwendig gehoor des Evangelies in aanraking gebracht worden met den Christus, maar hij mist het vermogen om Hem aan te nemen, en wordt verhard. Maar wanneer ge daarentegen een levend boompje in den grond plant, zal dat boompje door zijn wortel de sappen uit den grond halen, en daardoor groeien en vrucht dragen. En wanneer iemand door Gods genade het geloof heeft ontvangen, is hij door dat geloof één lichaam met Christus geworden, en zal hij door dat geloof ook uit Christus leven en al Zijne weldaden aannemen. 2. Dat dit geloof niet van den mensch is, maar van God. De mensch is in dat ingelijfd worden in Christus passief. God geeft hem het geloof en lijft hem door dat geloof in Christus in. De Catechismus zegt immers: alleen wie door een waar geloof Christus *“ingelijfd worden”*. 3. Dat dit ingelijfd worden aan de aanneming door ons van al de weldaden van Christus voorafgaat, en dit er de vrucht van is. Ge zoudt de orde hier niet kunnen omkeeren, zoodat ge eerst de weldaden van Christus aanneemt, en daarna en daardoor Christus wordt ingelijfd. Dat is de voorstelling van degenen, die het altijd maar hebben over het aannemen van Christus zonder meer. En die voorstelling is tegen de Schrift en tegen al, wat onze belijdenis leert aangaande het deelachtig worden van de zaligheid. Niet de mensch

is eerst, maar God. Ook is het niet zoo, dat God wel eerst is, doch slechts halverwege komt, en dat het verder van ons afhangt. Maar het is altijd zóó, dat onze daad vrucht is van Gods werk, en dat zonder het werk Gods onze daad niet kan geschieden. Want *“niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke”*. En: *“werkt uws zelfs zaligheid met vreeze en beving, want het is God, Die in u werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen”*. Zoo is de orde, die nimmer kan worden verbroken of omgekeerd. En daarom zeiden we, en herhalen we het met nadruk, dat wie leert, dat wij Christus maar moeten aannemen, zeker het koninkrijk Gods niet binnen gaat.”

Zoo ongeveer zouden we preeken. En er bestaat genoegzame reden om zoo te preeken, want die andere wind van leer waait uit schier elken hoek in onze dagen.

Wie zoo nu en dan eens naar een preek luistert over de radio, weet wel, dat ik hier niet teveel zeg.

Nu weet ik wel, dat Ds. Zwier niet zoo huivert bij zulk eene prediking als ik. Hij heeft zich er aan gewend om de leer der waarheid en des heils te bezien in het licht van het eerste der Drie Punten, dat immers ook wil, dat de prediking des Evangelies, bezien als een welmeenend aanbod van Godswege, genade is voor allen, die het hooren. En wie dat doet, heeft niet veel fijn gevoel meer voor echt gereformeerde prediking, en is niet zoo afkeerig als wij van dit *“neem-maar-aan-evangelie”* van menschen. Daarom kon hij misschien ook niet verstaan, hoe een uitdrukking als de boven besprokene, mits in het rechte verband gelaten, wel de waarheid kon bevatten, die wij gereformeerden liefhebben, tegenover de leugenachtige voorstelling van den vrijen wil.

Maar in elk geval zal het den lezer wel duidelijk geworden zijn, dat de bedoelde uitdrukking niet zoo laakbaar is, als Zwier wel scheen te meenen.

H. H.

IN MEMORIAM

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan hereby wishes to express its heartfelt sympathy to our Brother elder, M. Swart in the loss of his father

J. SWART

May the Lord of all grace comfort the brother and his family in this their bereavement.

The Consistory of the First Prot. Ref. Church
Rev. R. Veldman, Pres.
Mr. G. Stonehouse, Clerk.

About The Fall Of Babylon

(Contribution)

Mr. K. Heersema of Redlands, Calif., writes us:

Many thanks for your answer about Babylon's fall. I write to comment on it in as far as you conclude that I reason that Germany will win the war.

I see Babylon strictly as standing in the sign of merchandise as Tyre and Sidon in the Old Testament. As a fulfillment of Scripture the fall of the British empire is not needed. The fall of the capitalistic system fulfills the Scripture and Britain is going fast in that direction. Was Mammon-capitalism, the system of money, not an international world-power really universal, I question in your answer? You want to see this becoming still more universal before you see the fulfillment. I think the whore Babylon is pictured in the sign of merchandise in the foreground with *great* Babylon as the background standing in the sign of force. I agree with your answer in as far as you want to see a more universal and greater Babylon before her fall in as far as this applies to great Babylon in the sign of force. But concerning the Babylon in the sign of merchandise I see no reason to agree that it was not universal and international.

And so, in short, another question arises: Is it against Scripture to see in Rev. 17-18 a Babylon like Tyre and Sidon, standing in the sign of merchandise, destroyed by the Babylon of force represented by the ten kings?

That would make room for the Babylon of merchandise to fall into three parts, as it is falling in three Monroe doctrines-groups, Europe, Asia and the Americas.

You see, I am still pondering in the same direction and ask whether the scope of Babylon is not much greater than generally explained, as every fact has to have its proper place: the universal world-power of capitalism, the lamentations over the fall of merchandise, the false prophet, the universal world-power of force, antichrist, the great persecution, the great falling away from the faith, Gog and Magog, Armageddon and the fall of Great Babylon.

I agree that in times like the present we are easily tempted to determine what time it is on God's world-clock. Also, I am not going red hot. Therefore I ask what Scripture has to say against these views, without taking them as solid facts as yet.

Your brother in Christ,
K. Heersema.

I am sorry that I could not publish this letter, which was written the third of July, earlier. But it reached me in Maine, while I was on my vacation, and when I returned there were two special numbers of the *Stan-*

dard Bearer. Hence, the delay. Excusez, si vous plaise!

I am not sure now, whether I correctly understood the brother's view. From his last letter I did receive the impression, that the fall of Great Britain to him was the fall of Babylon. In this letter, however, this view seems to be abandoned. The chief distinction the brother here seems to make is that between the "Babylon of merchandise", the capitalistic system, and "the Babylon of force".

Now there is no question about the fact, that in Rev. 18 Babylon is pictured to us as a great and rich city, carrying on a busy commerce with all the world, a picture that is derived from similar Old Testament pictures like that of Tyre and Sidon.

But I do not believe that Scripture warrants the separation of the "Babylon of merchandise" and the "Babylon of force", the latter represented by the "ten kings". In Rev. 17 Babylon is presented as a unity, though there is a distinction made between the central power of Babylon and the ten kings that give their power to the beast for a while and afterwards destroy her. In my opinion this distinction must rather be applied to the difference between the central antichristian nations and the nations of heathendom or Gog and Magog.

It is also true, of course, that one period in history is typical of a next period, so that also in the present upheaval we may undoubtedly see a beginning and partial fulfillment of what will ultimately take place in full. But I nevertheless believe that Scripture presents the final fall of Babylon as one event. Babylon as a whole shall ultimately be destroyed completely.

Feeling somewhat uncertain as to whether I clearly understand the brother, this is all I have to offer just now, giving the brother full liberty to write again.

H. H.

IN MEMORIAM

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan hereby wishes to express its heartfelt sympathy to our brother elder, D. Van Alten in the loss of his father

J. VAN ALTEN

May the Lord of all grace comfort the brother and his family in this their bereavement.

The Consistory of the First Prot. Ref. Church

Rev. R. Veldman, Pres.

Mr. G. Stonehouse, Clerk.

De Vrouw In De Woestijn

IV.

Openbaring 12.

Op de vraag, hoeveel macht Satan bezit en hoe ver deze macht strekt, in verband met zijn bestrijding van Christus en Zijne gemeente, zal het antwoord altijd gebrekkig blijven. Wij gelooven natuurlijk, dat die macht bepaald is door den Heere en dat hem paal en perk gesteld zijn, gelijk aan die van alle andere schepselen. De Heere bepaalde dit op een wijze, waardoor het Satanisch woeden Zijn eeuwig Raadsplan dient. Is het alreeds moeilijk om de schepping der Engelen, hun plaats en werk nauwkeurig te beschrijven in al hun uitgestrektheid, we zijn nog minder in staat om definitief vast te stellen het hoe van Satans val, alsmede ons een beeld te vormen van het groote en uitgestrekte terrein waarop hij werkt. Hetzelfde geldt als het gaat over de vraag, wat toch wel de middelen zijn waarover hij beschikt.

Derhalve, het baat niet, om bijvoorbeeld Satans val te beschrijven, alsof deze het gevolg zou zijn geweest van een voorafgaande verzoeking, gelijk aan die van den Heiland toen Hij in de woestijn verzocht werd, waarin dan de Christus Gods staande bleef, terwijl Satan in een daarop gelijkend conflict is bezweken. Ook zegt het nog weinig, dat, waar Satan niet langer wilde erkennen afhankelijk te zijn van God, dat hem ten val is geworden. Het is waar, dat element ontbrak in der engelen val niet, maar ge kunt die beiden niet vereenzelvigen. Trouwens, de Schrift openbaart ons niet de wijze waarop die val plaats greep, noch ook biedt zij ons voldoende materiaal, waardoor we ons er een beeld van kunnen vormen. Ook is dit niet noodig. Christus, het Centrum van alle dingen, is niet het Hoofd der gevallen Engelenwereld, Hij is het Hoofd der gemeente.

Toch behoeven we, waar we weten, dat Satans val en die der demonen een feit is, niet geheel en al in den donker te verkeerren, omtrent het werk en het doel van al het duivelsch woeden. Gelijk de goede Engelen den Heere alle eere en lof toebrengen, voor Zijne eere strijden, en het hun lust is Hem te dienen dag en nacht, zóó is, bij wijze van tegenstelling, het werk van Satan om, ware dit mogelijk, God die eere te ontrooven, Zijn lof te verkeerren in Godslastering, Hem bestrijdende met al den waanzinnigen wellust van zijn wezen, waartoe hij dan ook alles in het werk stelt, om de plaats der Goddelijke Majesteit voor zichzelf te rooven.

Waar nu Satan God niet kan aantasten in Zijn Wezen, daar tracht de booze zijn doel te bereiken, door den Heere in Zijn openbaring, schepping en schepselen aan te tasten. En in die schepping werpt hij zich op Christus en de gemeente, gelijk we alreeds eer-

der hebben aangetoond in een vorig artikel. Doch deze strijd, tusschen den Satan en de vrouw die het kindeke baarde, wordt niet beperkt tot de aarde, maar wordt ook in den hemel gestreden. Het terrein waarop de strijd tusschen de Waarheid en de leugen gevoerd wordt, beslaat het geheel der schepping Gods. Het is een strijd, die gestreden wordt van de zijde der duivelen en die der menschen, Satan en Christus, maar ook van den draak tegen de heilige Engelen wordt gewag gemaakt. Alles komt hier in rep en roer. Het is daarom een dubbele strijd, waarop tenslotte de einden der eeuwen wachten en die den eeuwigen morgen voorafgaan. En die strijd leidt hier in dit hoofdstuk alreeds tot een hoogtepunt. En in dien dubbelen strijd gaat het om een tweevoudige overwinning. De eerste vinden we op aarde, de tweede, samenvallend met de eerste, omdat beiden gelijktijdig plaats grijpen, wordt in den hemel behaald. Duidelijk is het uit dit hoofdstuk, dat waar Satan zich stelt tegen de zake Gods, centraal Christus en Zijne gemeente de voorwerpen zijn van zijn aanvallen, reden waarom dan ook in dien dubbelen strijd en overwinning, Christus de Triumfator wezen moet. Eén der beiden moet de Overwinnaar zijn, maar dan moet die andere het ook voor eeuwig verliezen. Bezien we dien strijd gelijk deze ons geteekend wordt in Openbaring twaalf, dan zijn het juist deze beide elementen, die ons duidelijk voor oogen worden gesteld. Over de strijd op aarde schreven we reeds, aan dienzelfden strijd in den hemel willen we enkele bladzijden wijden.

We lezen: "En daar werd krijg in den hemel: Michael en Zijne engelen krijgden tegen den draak, en de draak krijgde ook en zijne engelen. En zij hebben niet vermocht, en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel. En de groote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satan, die de geheele wereld verleidt, hij is zeg ik geworpen op de aarde, en zijne engelen zijn met hem geworpen. En ik hoorde eene groote stem, zeggende in den hemel: Nu is de zaligheid en de kracht en het Koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van Zijn Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dag en nacht, is nedergeworpen". (Verzen 7-10).

Wat hier de aandacht direct treft, is het feit, dat de strijd hier gevoerd, plaats grijpt in den hemel. Sommigen willen het woord hemel verstaan als de lucht of het zwerk (iets dat taalkundig wel zou kunnen, daar voor die beiden hetzelfde woord gebruikt wordt als voor hemel). Echter, hiertegen is een groot bezwaar in te brengen. Het bezwaar namelijk, dat, wanneer hier lucht in plaats van hemel gelezen wordt, dit niet wel te rijmen is met het feit, dat de stem, die de overwinning bezingt, de Satan hier aanduidt als de verklager der broederen *voor* onzen God, dat is in de tegenwoordigheid Gods, en dus ook de Engelen dit hooren. Deze strijd te denken als iets dat onder het uitspansel plaats grijpt heeft dan ook geen zin en ver-

klaart in geen enkel opzicht, het uitgeworpen worden uit den hemel—de geheele passage krijgt dan iets zwevends. In de tweede plaats, Michael en zijne engelen zijn hier de strijders voor de zake Gods en deze zaak staat niet los van het verklagen van de broederen, maar is er op het nauwst aan verbonden. Deze Michael is niet, gelijk sommigen willen, de Christus, of het mankindeke van vers vijf. Wij lezen daar “en haar kind werd weggerukt tot God en Zijnen troon”. Het wonder, dat Johannes ziet, gelijk het in dit hoofdstuk wordt beschreven, moet als één geheel worden beschouwd. De strijd op aarde, het vervolgen van de vrouw, die het mankindeke zou baren en de strijd in den hemel, zijn de ééne strijd, die gelijktijdig, én in den hemel én op de aarde plaats greep. Weliswaar, krijgt men niet dien indruk wanneer men de Hollandsche vertaling leest, die zegt ‘en daar *werd* krijg in den hemel’, doch een betere vertaling ware geweest, ‘en daar *was* krijg in den hemel’. En aldus vertaald, worden deze woorden en het verband zeer duidelijk. Bovendien, het laatste gedeelte van vers vijf wijst op de hemelvaart van Christus. Is nu Michael Christus zelf dan krijgen we deze eigenaardige verhouding, dat in dezelfde plaats, waar de Middelaar verkeert in Zijne verhooging, zittende aan de rechterhand Gods, daar benevens nog een strijd wordt gestreden, waaraan Hij zelf deelneemt met Zijne engelen, ten behoeve van de verklaagde broederen. Voor alle dingen staat toch vast, dat aan het kruis, ook voor die broederen historisch voldaan is, en dat aan de andere zijde, gesteld al eens, dat de Heiland hier dezelfde is als Michael, engelen hem behulpzaam zijn in dien strijd, dan rijst immers het bezwaar, dat in al Zijn Middelaarswerk, Hij den strijd alleen heeft gestreden, zonder de hulp van eenig ander schepsel. Het is al te willekeurig en daarom gewaagd, om Michael en het kindeke als de een en de zelfde persoon te beschouwen. Waren er in de Schrift nog andere plaatsen, die dit bevestigden, dan moest het worden erkend, dat in het licht van die andere plaatsen, deze bepaalde tekst, waarin van Michael wordt gesproken, in haar licht, moest verklaard worden. En de Schrift spreekt op meer dan één plaats over Michael, strijdende voor de zake Gods en voor Gods volk. Van hem lezen we in den brief van Judas, vers negen: “Maar Michael de Archangel, toen hij met den duivel twistte, en handelde van het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen hem inbrengen, maar zeide: De Heere bestraffe u”. Hier is het wel zeer duidelijk, ware Michael de Christus geweest, dan had Hij als de Zoon, mede het oordeel kunnen vellen in den Naam des Drieëenigen. Dat naar Judas Brief Michael dit niet durfde doen is, omdat Michael, schoon één der grootsten onder de Engelen, schepsel is en blijft en dus, zonder bepaalde opdracht van s’Heeren wege, over een ander schepsel (hier den duivel) niet kan, maar ook niet mag uitspreken. Daartoe is een speciale opdracht voor nodig. Hetzelfde

geldt, namelijk dat Michael een zeer voorname Engel is en niet de Christus, in teksten gelijk we die vinden in het Boek van Daniel, (hoofdstukken 10 en 12).

Wie de draak is behoeft geen breed betoog. Hij is dezelfde, die de vrouw vervolgde. Ook is het niet van groot gewicht wie deze strijd is begonnen. Wij gelooven, dat het de duivel was. En tenslotte op de vraag, wat zijn de wapenen, waarmede in deze strijd gestreden werd? is het antwoord, met dezelfde wapenen waarmede de Christus op aarde den Satan bestreed, namelijk, geestelijke wapenen. Het is een over en weer argumenteeren over de kwestie van recht en gerechtigheid, alsmede een kwestie van den wettelijken eigendom. Het gaat immers om broederen, geheiligd en rechtvaardig gesprokenen, die alreeds ten hemel ingingen.

Met dit bovenstaande voor oogen, alsmede om andere gewichtige redenen, mag noch kan de tijd van den strijd voorgesteld worden, als een krijg, die voor des menschen val plaats greep. Weliswaar, men heeft op allerlei wijze getracht in deze verzen een grond te vinden voor den val van den Satan en zijne demonen. Maar ook al zou dat waar zijn, iets dat wij ontkennen, dan wisten we nog niet veel meer wanneer we voor de vraag werden geplaatst waar het in dien strijd omgegaan is? En wat hier alles afdoet is het feit, dat in het verband en in de tekstwoorden van Satan gesproken wordt *als de verklager der broederen*, die hem hebben overwonnen door het bloed des Lams en door het woord hunner getuigenis, en dat zij hun leven niet liefgehad hebben tot den dood toe (vers 11). De val des menschen en de Vleeschwoording waren alreeds historische feiten. Daarom kan de krijg van den Satan met Michael niet gevoerd zijn ten tijde van den val der engelen.

Evenmin, gelijk anderen nu weer willen, zal deze strijd gevoerd worden na den oordeelsdag. En het zij opgemerkt dat hier onder, zij het dan op een eenigszins zonderlijke wijze, ook Dr. Kuyper Sr. zich bevindt, terwijl hij deze kwestie op een nog meer vreemde wijze afhandelt, zoodat ge in het geheel niet meer begrijpt, wat hij in dezen bedoelt. (Kuyper, ‘De Engelen Gods’). Doch hoe is het dan te verklaren, lettend op de verzen twaalf en dertien, dat er na de behaalde overwinning, nog gesproken wordt van een ‘Wee’ over dengenen, die de aarde en de zee bewonen! Want de duivel is tot u afgekomen, en heeft grooten toorn, wetende, dat hij een kleinen tijd heeft? En, zoo lezen we in vers dertien, ‘toen de draak zag dat hij op de aarde geworpen was, zoo heeft hij de vrouw vervolgd die het jongskén gebaard had’. De Kerk bevindt zich dus ten deele nog in het strijdperk op aarde en staat nog aan allerlei vervolging bloot—het einde aller dingen is dus nog niet gekomen.

Daarom blijft er maar één mogelijke en steekhoudende verklaring over. De verklaring, dat deze strijd gestreden is na den val des menschen en vóór

het einde der wereldgeschiedenis. En in dezen strijd is het niet zóó, dat Michael aanvalt (gelijk Meyer veronderstelt), doch het is de Satan van wien het initiatief van den strijd uitgaat. Dat het dan vervolgens niet om het kindeke, de opgevaren en verheerlijkten Heiland te doen is, wordt dan eveneens duidelijk. Neen, het gaat om geheel iets anders. Het gaat, lettend op het verband, om broederen, waarvan Satan de verklager is. Hij klaagde die broederen aan, terwijl hij tegelijkertijd op aarde de vrouw vervolgde, die een mannelijken zoon zou baren. Waar dan ook de strijd werd gestreden, aldaar waren die broederen, door Satan aangeklaagd, namelijk, in den hemel.

Voor hen was de strijd op aarde over. Abel, Seth, Henoch, Noach en al de heiligen, waren ten hemel ingegaan. Geheel de heilige linie der Oude Bedeeling, was gezaligd, verlost uit het strijdperk hier beneden. Maar, het kindeke was nog niet geboren, had nog niet geleden, was nog niet gestorven. En daarom was ook nog niet de prijs betaald voor hen als het rantsoen voor de zonde. Zóó nu bezien kon immers Satan, die zich niet bekreunt om God en Zijn Woord, noch zich stoort aan Gods beloften, die ook geen rekening houdt met Gods Raad en voor den te komen Christus geen plaats gunt, die Satan kon met een schijn van recht de gezaligden in den hemel voor zich opeischen, als bij hem behorende en hem toebehoorend. Want, zonder de betaling der zonde, kan immers God Zijn volk niet zaligmaken en hebben de gezaligden geen recht of aanspraak op de heerlijkheid? Hij kon immers wijzen op het feit, dat de ziel, die gezondigd heeft, sterven moet? Psalm veertig was hem niet onbekend, waar gemeld wordt, dat zelfs offerdieren geen prijs konden zijn; voor de betaling van de zonden van Gods volk? Hij kon er immers op wijzen, hoe vuil het kleed was, zelfs van een Hoogepriester? Ja, hij had veel en velerlei, om met den schijn des rechts aan zijn zijde, de gezaligden het recht te betwisten van de heerlijkheid, welke zij nu alreeds na hun sterven ontvingen. Waarlijk, zijn zaak stond op schijnbaar goede gronden, onomstootelijk vast. Dat was zijn aanval op de zielen in den hemel. Dat zijn verklagen in echt duivelschen trant. Doch daartoe treedt dan ook, op Gods bevel Michael op, om hen te verdedigen. Zijn werk, ook al moet het, wat betreft de historische verwerkelijking nog wachten, zal plaats vinden, als de Beloofde in de Volheid des Tijds eens zal komen. De zaak is, zoo veronderstellen we Michael te zeggen, heel eenvoudig. Zoo goed als Mijne beloften zijn, zoo goed is ook de Beloofde, Die Zichzelf zal geven, tot de verzoening van de zonden Zijns volks. De Drieëenige neemt genoegen daarmede. Hij weet, dat het zal geschieden en kan daarom, ziende op dien losprijs, de zaligheid alreeds vooruit schenken. Duivel houdt uw mond, God spreekt door mij als de God van alle Waarheid. Zion zal door recht verlost worden, uw duivelen gebrul ten spijt.

Zóó is het te verstaan, dat de overwinning van dien geheel eenigen strijd, én op de aarde én in den hemel wordt behaald, door den Heiland, als Hij ten hemel gevaren is. Er blijft dan zelfs voor den duivel niet eenige gelegenheid tot verklagen meer over. Hij mag den mond niet meer sperren tegen de gezaligde broederen.

Dan kan hij ook niet meer in de plaats verkeerren, waar zijn verklagen gehoord werd. Zal immers de Hemelvaart beteekenis hebben, gelijk zij dat heeft, voor de geheele Kerk, dan loopt zij uit op het zitten van den Christus aan de Rechterhand Gods, opdat Hij Zichzelfen daar bewijze als het Hoofd Zijner Christelijke Kerk, door wien de Vader alle ding regeert. Maar dan is Hij daar ook, om de plaats in te nemen van den aanklager der broederen, staande voor het aangezicht des Vaders, neen, niet als de tegenspreker, maar als de groote Voorspraak, ook van Zijn verklaagde broederen. En tegelijkertijd, beteekent het dan ook het einde van den strijd voor Michael, de nederlaag voor Satan en zijn geworpen worden op de aarde; maar bovenal beteekent het de overwinning van Christus.

Of het dan niet tegelijkertijd het einde is van alle lijden voor de gemeente?

Neen, want schoon het kindeke de overwinning heeft, zal Satan op de aarde de vrouw vervolgen, die het jongskén gebaard had.

Strijd en vervolging gaan door, tot het einde toe.

Maar de strijd wordt, hoe moeilijk deze ook moge zijn, van nu af gestreden, in de zekerheid van en met het oog op, de door Christus behaalde overwinning. Christus lidteekenen van lijden en sterven, zullen ook zichtbaar worden in de gemeenten, door het vreeselijk woeden, van dezen verklager der broederen, die weet, dat hij nog slechts een kleinen tijd heeft. Het zal dikwijls gaan in opklimmende mate dat lijden van de vrouw.

De vrouw vluchtte in de woestijn. (vers 6).

De vrouw zijn gegeven twee vleugelen eens grooten arends, opdat zij zou *vliegen* in de woestijn. (vers 14).

Doch zij zal een plaats hebben haar van God bereid. Totdat het einde komt en met dat einde Christus.

W. V.

IN MEMORIAM

The Dorcas Society of the Byron Center Protestant Reformed Church wishes to express its sincere sympathy to their president, Mrs. G. M. Ophoff, in the loss of her father,

HERMAN BOOM

May the Lord comfort her in her sorrow.

The Dorcas Society,
Mrs. M. Wiersma, Sec'y.

The Shepard Of God's People

"The Lord is my Shepherd; I shall not want. He maketh me to lie down in green pastures: He leadeth me beside the still waters."

Psalm 23:1, 2.

There is a poet of olden times who has called the twenty-third Psalm the nightingale of the psaltery.

I can well believe it. It is of a homely feather and shyly it sings out of obscurity. Among the large bundle of Psalms it sings to us in few words, but, oh how sweet they are. It has given solace and rest, comfort and courage to a veritable host of God's children. It has illuminated hospitals and when read to the dying it has loosed his chains and brought him to the shores of everlasting bliss and contentment.

It is like a pilgrim, commissioned of God to go singing up and down the earth, employing every language of the children of men, and bringing its Divine message of gladness and joy to millions of miserable and indigent people. And it shall continue its journey until the last of God's saints is safe and time ended. And then it shall be sung as never before by the host of heaven attuned unto the heavenly state; it shall continue to stress the message of salvation in its completed victory, singing of the shepherd who leads his people along the very still waters of the stream of the waters of life. It will make heaven musical forever.

I have tried to give in my own words some of the sentiments of that poet. For it is a beautiful Psalm. In the rich imagery of the east it tells us of the wondrous salvation of God's own. Yes, there are storms and tempests around the pilgrims that travel to Zion. But through it all they are comforted. He suffers no man to do them wrong. No one can lay anything to the charge of God's elect. In all these things they are more than conquerors. All things work together for good unto those that love God. Nothing goes really wrong. It is all the sweet counsel of their God. Their tears, their blood and their suffering are the necessary pasture. It all must prepare them for the glorious place they shall fill when time is ended and the Kingdom of God shall be fully revealed.

Out of this Psalm I have chosen the introduction. It contains the complete story of redemption. It tells us of:

The Shepherd Of God's People

Under this theme I would like to dwell on three thoughts: The shepherd, the sheep and the pasture.

The Bible, as you know, is full of imagery. And my text is an example of this use.

We will have to enquire first of all into the idea of the shepherd.

The earthy is a figure of the heavenly. It is for the express purpose that the heavenly shall be portray-

ed by the earthy, that God has instituted all the various relations such as parents and children, king and subjects, husband and wife, brother and sister, house and foundation, entrance and exit, shepherd and sheep, etc. They all tell in varied language of the one central theme of time and eternity: that God is the God of His people in Christ Jesus His Son.

So also here.

God is the Shepherd.

The first question is: what is a shepherd. What characterizes him?

The very first characteristic of a good shepherd is that he knows his sheep. It was the custom in the eastern countries, for several owners to entrust their sheep to one shepherd. And in the evening all the sheep of the various owners would be lead into one common fold. And when in the morning the shepherd appeared he would know which sheep were given into his charge. He knew his sheep.

Secondly, a good shepherd would have to know the right pasture for his sheep. He would lead them to green pastures where the sheep could eat their fill. And daily he would lead these sheep to the grassy slopes of the hills and let them feed to their heart's content.

Thirdly a good shepherd would know the enemies of the sheep and he would have the power and the willingness to protect them. He would employ a dog to keep them together and watch for the wolf and the lion, who would always lie in wait to snatch a sheep away from the flock.

And, finally, a good shepherd would have to be very patient and longsuffering with his charge. For a sheep is a very foolish animal. It will endanger itself constantly and but for the watchful loving care of the shepherd, they would certainly fall into the clutches of the wild beasts or be lost in its wandering away from the flock in the desert places and on the wild slopes of the mountains. Constantly the shepherd is called upon to watch for this inclination to foolishly wander away, and employ all his patience in weaning the wandering ones back to the safety of the flock.

Now all this you find in the highest degree in Jehovah, for that is the loving name employed in the text. Covenant Jehovah is the Shepherd par excellence.

For He knows all His sheep by name. Not one escapes His omniscient sight. He knows them with the knowledge of love from before the foundation of the world. There He determined them in His loving thoughts of peace. He has known you, beloved, even before you were born. Before the mountains were brought forth or the fountains were heavy with water, He knew you. In that knowledge of love He has known your home where you would dwell, the character which would distinguish you from all the rest of the sheep, your friends and enemies, he knows them all.

He also knows what is good for you. He knows

your pasture. He always had in mind the grassy slopes where you would feed to your heart's content. And the Bible calls that pasture the counsel of peace, the covenant of grace. Its content is the love of God, the friendship of Jehovah God.

He knows that if you may have Him for your heart and soul and body, you shall be satisfied forever. And although your life and flesh here below will often shrink from this pasture, because of the fact that it comes to you under the guise of suffering and misery, it is nevertheless a wonderful pasture as we will see better somewhat later on.

This good Shepherd also knows your enemies and has the inclination and the power to protect you against them. He knows that the world would like to swallow you up. He is finally acquainted with the wiles of the devil who would take you for a spoil, but He is there to protect you.

And most of all, He knows the enemy of sin and guilt that would burn you in everlasting hell. And He certainly protects His flock against all of them.

And all these characteristics of the Good shepherd are centralized in Jesus Christ the Lord. Listen to Him: "I am the Good Shepherd and I know My sheep. Also this: And I lay down My life for the sheep.

Yes, Jesus knows His sheep.

What wonderful and comforting language. Just think, you that read this or that listen to it: Jesus knows you, has always known you, has known you before you were born. Jesus knew you from all eternity when the Father gave also your name to Jesus to keep you and protect you and bring you to glory. And never has Jesus forgotten you. For He gives His life for the sheep.

Jesus knows the church by name and all the love of the Triune God for His children is manifested in Jesus. We read that Jesus loved His sheep to the very last, when He went under in the terrific suffering of the cross.

And Jesus certainly knows their pasture. When He appeared upon the earth He would point to Himself and say: I am the Bread of Life. And: I am the water of Life. Come unto Me and drink. The water that I will give them shall become a fountain of water springing up unto eternal life. He tells us to eat and drink Him spiritually unto blessed communion of life.

He is the pasture of His people in that He is the Word of God. The thoughts of the heart of God are your and my food. They are the reflection of that which dwells eternally in God Himself. They are the praises and wonders and virtues of God. Oh, when they come into my dry soul, I am satisfied. Then I am alive, then I can breathe and bless and sing unto heaven's glee forever.

Jesus certainly knows the pasture for His sheep.

He also knows the enemies of the sheep.

He knows all the enmity of the world and He overcame it. The world was judged by Him and the world will be judged by Him unto everlasting perdition. He protects His sheep against the world by His indwelling of word and spirit. When the world would swallow us up, He is there to lead us out of the world unto the safety of His bosom. When the world threatens with her false science and philosophy then He gives us the faith of the fathers and we overcome the world by our faith.

Certainly He knows the enemy and He walks ahead of Zion to protect her. He knows the wrath of God against sin and the fury of hell against the sin of the elect, because He Himself is God, blessed forever. And in order to overcome that wrath of God He goes and stands in the place of Zion in order to suffer that wrath even though it sends Him into death eternal. And He empties the bitter cup of that wrath to the last drop. And when He returns on that first sabbath morning, the sun of the love of God that was behind the clouds shines forth to the cherishing and flourishing of the church forever. Yes, and He bruises the head of the devil, He overcomes the arch-enemy of the church so that all the enemies are gone forever, never to return unto our hurt.

And the longsuffering and forbearance of which we spoke?

Ah, listen: "He shall lead His flock like a shepherd, He shall gather the lambs in His bosom, and shall gently lead those that are with young."

Longsuffering?

Do you not remember how you strayed away from the flock and began your wandering onto forbidden paths? It seemed as though you were lost again. You found darkness with its subsequent suffering and sorrow. You were as it were lost again. But He followed you and brought you back. Longsuffering? Do you remember how you wept about your sins and iniquities in the watches of the night and how He came softly and tenderly to dry your tears and sing of His everlasting and forgiving love. Oh, remember the woman who stood behind His feet weeping. In the whole story she did not utter a word. How could she? She was guilty. A great many words were spoken about her and many were the words that were not spoken in the deep heart of her accusers. But Jesus? He turns and says: Thy sins which are many are forgiven thee. Go in peace! Remember your own case?

Yes, Jesus is the Good Shepherd.

But how about the sheep? What constitutes a sheep of Jesus?

Jesus says: "and I am known of Mine."

Yes, that is true of every child of God. They know Jesus. Come to think of it, it is a great wonder. Know Jesus? Yes, but He went away so many years ago

and I am told that He is now in heaven. Know Him? But He is so far away.

And yet every one of His sheep knows Him. And remember that this knowledge is not merely intellectual knowledge. It is not merely the knowledge that we gain from hearing the Bible read to us. There are thousands that hear and read about Jesus out of the Scriptures that nevertheless fail to know Him.

Honestly I cannot explain it to the full. It is mysterious. It is spiritual. The spiritual man discerns the spiritual things. I can employ biblical language and say that Jesus Christ dwelleth in us. That we are baptized in Him, that we are risen with Him, that we are one plant with Him. But it is surer than that I see the blue sky above, that I know my Saviour. I know Him as the day is long. I know Him in the night. I shall know Him forever.

And the true sheep hears the Shepherd. That is also true of the sheep of Christ. Listen to Him: My sheep hear My voice.

What does that mean? It means that we hear the Bible for that is the voice of Christ. And it makes no difference whether you hear the Old or the New Testament: it is all the speech of the Son of God.

But more must be said here. For so many that are really wolves also hear the written, read and preached Bible. And yet you could not say that they hear Christ. I have before my mind the Word of Christ as only He can speak it. It is the wondrous, vibrant, living Word of God as He speaks it in my heart through the Holy Spirit. Its contents is the written Word, but its power is the Holy Ghost. And when I so hear the Word I listen and recognize my Lord.

And the true sheep will follow.

So also the child of God. When they hear Jesus they follow. They will never follow the lie, not consistently. They know that the voice of the hireling is false and they will refuse to follow even though it may cost them their earthly life. They will hear the voice of Christ and they will follow even though that voice leads them through the fire of the stake.

Yes, the true sheep loves the shepherd, trusts Him and follows Him.

All that is expressed in the confession: The Lord is my shepherd. When you say that you have said all that I have tried to enumerate above, and more.

Now mark you, you do not say that by nature. By nature you have wandered and are lost. But after the shepherd has found you in the desert and brought you to the flock, after He has cleansed you and regenerated you, after He dwells in you with the power and the love of God, after He calls you with the effectual calling of His living voice, do you know Him, love Him, hear Him, trust Him and follow Him. Then you are a sheep of the Good shepherd.

Not as though you are entirely so; for much is left of the old nature. Many times you would again wan-

der to the desert places, very often you turn away from Him and His loving care. But He continues to dwell in you, call you, invigorate you and quicken you, so that you constantly appear as a sheep in the midst of wolves from whom you are very clearly distinguished. There is as much difference between the sheep and the wolf as there is between night and day. Many times you must confess: I wandered far away from God, but as often you also continue: but now I am coming home. And that must be explained from the faithfulness of the Shepherd who never fails His sheep. And who is always ready to go out of the way to seek His own that are lost again through their own folly.

Finally, the true sheep fits in with the Shepherd. Therefore the children of God are called Christians. They are and they walk like Christ.

Oh yes, I know that this is only true in principle. And there is a throb in my heart when I say it. Would that we were more filled with the Christlike virtues of the Christian. No, we are not completely like Christ in our heart and conversation. And yet, it is plain to all that we are like Him to some degree. His speech is ours and His love is ours. He loves the Father and so do we. He always goes toward the Father and so do we. When worst comes to worst, we will really give everything in this life that is dear to us for the sake of God and His Christ. History is the witness.

And that Christlike spirit is on the increase. No one will see God that does not walk in sanctification. It is another earmark of the Christian. It often seems different. Sometimes it seems as though we go backward. But that cannot be. They go from strength to strength says the Bible and the Bible is always true.

How must this be explained?

Well, one of the characteristics of the sheep is that through the light of the speech of the Shepherd they see the blackness of their sins. The more that light shines in our souls the more we see and abhor our old nature. And it stands to reason that in the same degree we cling to the light of the Christlike virtues.

That is the reason why an old Christian thinks less of himself than a young Christian. The more we know Christ the more we hate ourselves. So that self-condemnation grows with the years in your Christlike walk. So what seems retrogression is really progression.

And happily the end is heaven where we shall nevermore wander away, but where we shall reveal the complete nature of sheep of Christ: loving, hearing, trusting and following Him to the Father who is blessed forever.

Now a few words regarding the pasture for the sheep.

Our text speaks both negative and positive language.

First of all, if I am a sheep of Jesus I shall not want.

Want is terrible! Want is hell.

Suppose that a sheep would never again eat grass or drink out of the quietly streaming waters. Well, the end is certain. This sheep would suffer grievously and die. That's all.

And you may carry this over into the life of the Christian.

My want is my God.

Take God away from me and I die a terrible death.

And here I must qualify. Because man is no mere brute whose life depends solely on a few blades of grass and a drink of water.

Man is made into the image of God. That means that his essence depends on the virtue of God. Give God's virtue to that creature and I assure you that this man will be happy. Then he will be beyond all want. He wants God in the sense that he must see His glorious and benign face. He must bask himself in His smiles and good pleasure. He must be near unto Him in order to live.

Moreover, he must have His knowledge, righteousness and holiness in his heart and soul and mind and spirit in order to be happy. Having these virtues he can shine and be gloriously happy. Then he fulfills the purpose of his God. Then he is a mirror in which God may behold Himself. In a creaturely manner he resembles God in order to be used for His praises.

Take that away from a man and he will be really in want.

Then he becomes very unhappy. Oh yes, he may laugh and mock, curse and swear, he may lower himself like the brute and lower still, but I assure you that he is in want.

He is such here on earth already where he may eat and drink and stuff himself with nonsensical folly as the day is long. His cry resounds not only from the battlefields and hospitals but also out of the saloons and the homes of the wicked where they have a so-called good time. They are very miserable. They are in want. For they miss God.

And it will become more terrible still when they die.

Then they will realize their want as never before. They will groan and cry and weep and gnash their teeth in utter despair. For God in His smiles and good pleasure, in His love and friendship is far from the wicked.

It is the want of eternal damnation.

Listen to the rich man in hell and shudder: Have mercy on me and send Lazarus that he may dip the tip of his finger in water and cool my tongue for I am tormented in this flame!

Ah, the poor man is in want. In want of God's cooling streams but he shall never get them.

Well, the Christian, the sheep of Christ shall not want.

No, that is clear. For God is his portion.

And that portion is illustrated in the text. Listen: He maketh me to lie down in green pastures; He leadeth me beside the still waters.

Oh, how beautiful!

Yes, that sounds and is beautiful, but it is also strange to our ears without proper explanation. Because some of them "had trial of cruel mockings and scourgings, yea, moreover, of bonds and imprisonments. They were stoned, they were sawn asunder, were tempted, were slain with the sword: they wandered about in sheepskins and goatskins; being destitute, afflicted, tormented; (of whom the world was not worthy) they wandered in deserts and in mountains, and in dens and caves of the earth."

And if that is not enough to make you wonder I would like to take you by the hand and bring you to yonder castle of the rich. I do not know his name for Jesus did not tell me. But his earthly name must have been on many lips, for he was rich. And there at the gate I would like to point you to Lazarus. He is almost naked: a few rags cover his body in part. The dogs have no trouble to find his sores that cover him from head to foot. And they lick him. The brute has been more kind than their masters.

When the banquet is over in the castle, the servants bring the scraps to the dogs and—look, look ye well, Lazarus takes his place with the dogs and he scrambles among them to get the crumbs that fell from the rich man's table, for he desired them, remember?

Now let us sing Psalm 23: The Lord my Shepherd holds me, within His tender care! And with His flock He folds me, no want will find me there!

Do you see the problem?

And here is the answer. Yes, you may safely sing Psalm 23 at the side of suffering Lazarus. Especially the Lazaruses among God's people. They understand the Psalm best of all. Lazarus will say in the midst of his groaning: Yes, brethren, you are right: I shall not want. He will tell you the secret. He will say: my name will give you the answer: Lazarus means: He that is helped of God. He will tell you with glowing eyes that God loves him and saves him, that this way of suffering is his pasture and that only through that way he can become ripe for eternal salvation. Besides, he will say: I get crumbs three times a day.

Oh, beloved, let us sing Psalm 23 sometimes and think of Lazarus and be ashamed of ourselves, for God is good. Good for you forever in Christ Jesus, the Lord. Amen!

G. V.

NOTICE

Owing to the continual financial shortage the 1st division of the R.F.P.A. has decided at its annual meeting to raise the subscription fee of the Standard Bearer to its former price of \$2.50.

The Publication Comm. of the R. F. P. A.

In The Collection Plate

(II)

Not only is the collection or offering of the saints itself rich and meaningful, but in II Cor. 8 and 9 Paul also goes on to show what great and far-reaching effects of blessing these offerings have, both for them that give as well as for them that receive, and above all what glory to God it arouses.

The Givers

The Lord certainly does not want us to give liberally with the hope of a rich reward in return for our giving. Beautifully Calvin expresses this when he says: "It is indeed the saying of a heathen—'what you have given away is the only riches you will have' but the reason is that 'whatever is given to friends is placed beyond all risk'. The Lord on the other hand (quoting Calvin still) would not have us influenced by the hope of a reward, or of any remuneration in return, but, on the contrary, though men should be ungrateful, so that we may seem to have lost what we have given away, He would have us, notwithstanding, persevere in doing good. The advantage however arises from this—that 'he that giveth to the poor lendeth to the Lord'." (Calvin, II Cor. p. 291).

Scarcely is it necessary in this connection to remind you of the practices of the Pharisees. When they gave liberally(?) they did it with a view to what benefit might accrue to them for their generosity, being careful in the meantime to limit their gifts to likely prospects only. Perhaps sometimes we too give with a view to net returns. Some view their giving as an insurance for their own protection should they themselves ever become needy. Others ascribe to their gifts magical qualities of compounded interest, ten dollars given away will net ten fold in the years to come. Some even tell stories of the more they gave the richer they became.

It is quite needless to re-affirm that our giving, if it springs up out of such motives, is very impure. It ceases to be genuine giving. For the giver seeks self, not others, and the quality of mercy has changed into self-seeking. God condemns in us all selfishness, of whatever form or shape.

Although, therefore, we are not to give with a view to a likely return, Scripture does teach that the giver himself receives a blessing when he "lends to the Lord". This fact must surely not be overlooked, and Paul more than once uses this truth to incite the Corinthians to liberality.

In II Cor. 9:6 Paul remarks that he who sows sparingly shall reap sparingly and visa-versa. Offerings are likened to sowing. Give sparingly, reap sparingly; give abundantly, reap abundantly. How

true that is, and nature itself testifies of this inexorable law of order. Our offering is not lost, wasted or dead if we give in the Lord, but it becomes a matter of seed sown. As less as seed when covered with ground is to be computed dead, so less must our giving be computed as in vain, for it is a seed sown. And in due time we will reap if we faint not. And with this fact the saints shall many times have to console themselves for not infrequently the gift they give is repaid with ingratitude and it seems their gift is dead. But not dead says Paul, it is seed sown, and he who sows abundantly shall reap plentifully. The reaping however is not first in terms of material things. Paul further deliberates on this matter in 9:10 explaining that God multiplies the seed sown and increases the fruits of your righteousness, i.e. your righteousness bears fruits in your works. The blessing the giver receives is the joy of abounding in the work of the Lord, the happiness of being worthy to bear the image of the Son of God the Great and Merciful High Priest. And "blessed are the merciful for they shall obtain mercy".

The giver himself experiences a blessing. As says Calvin elsewhere: "The more beneficent you are to your neighbors, you will find the blessing of God so much the more abundant poured out upon you". Pity the miser who of all his wealth cannot spare a dime for others, pity HIM, how shall he know Christ Who was rich, yet for our sakes became poor in order that we might be rich? Pity him that niggardly gives for how can he know Christ Who freely gave Himself for our sakes?

The sum of the matter therefore is that if we are abundant in the work of the Lord, He causes us to taste His blessing and the Law of the Kingdom holds: as we sow we reap. Be not deceived, God is not mocked.

The Saints That Receive

And how blessed for the saints in need is this offering of mercy. From the closing verses of the ninth chapter it is evident with what great gladness the needy saints received the offered gift. The needy saints did not blush with shame and fret at the reception of that gift of mercy. Nay, but the saints experienced the mercy touch of their sympathetic High Priest, and in that gift they tasted the glorious word of God's blessing.

In 9:12 we read that that gift "supplieth the want of the saints". That first of all was the effect of the liberal gift collected for them. The need of the saints was real and pressing. They could not survive the famine with an "depart in peace, be warmed and filled", but the saints were in need of cash, food and clothing. They needed mercy in the very practical form of food and clothing etc. With anything less

they should have to die. No amount of fair speech can fill our needs, when we are in dire straits we need mercy-money. So it was with the Jews at Jerusalem. And now this gift of collection was calculated exactly to fit their needs. And it did, for they survived the famine. The abundance of the saints in one part of the church provided for the need of the saints in another part of the church.

And so it is today. Time and again a saint falls into deep need, they need help. And from the saints elsewhere comes. . . . not an assurance that they would like to help if they only 'were a little better situated themselves', nor a promise that if it becomes convenient they will sometime consider a collection for them. . . . but from the other saints comes a bag of money, food and clothing. Practical mercy.

A second result or fruit of such a gift is marked in 9:14, when Paul states that the saints which receive the gift begin to pray for and to long after their benefactors. In other words, this gift arouses a feeling of intimate fellowship with the other saints. What so deadens the ardor of fellowship as indifference to the needs of them that are hard-pressed? How can there be fellowship when saints allow fellow saints practically to starve? Where is the tie that binds when one saint is indifferent to the suffering of the fellow saint? But, ah, how genuinely they feel that tie that binds when they receive help in the hour of need. The saints that received were overjoyed at the feeling of such fellowship, the more because it went from Gentiles to Jews. They prayed for their benefactors, amid their prayers they longed for them because of the abounding grace of God in Christ Jesus.

The God Of All Glory

The paramount result however of this gift to the needy saints is observed in 9:11-13 when Paul asserts that in the matter of this gift many thanksgivings go out unto God and God gets all the glory. In 9:12 Paul emphasizes that the gift not only supplies the needs of the saints but it arouses many thanksgivings unto God. In 9:13 the saints that receive the gift glorify God for the grace in them that gave the gift. At the reception of this gift therefore there goes up a volume of thanksgiving to God. Paul thanks God when he sees the readiness to offer in his spiritual children; they that give thank God that they were counted worthy and made able to give, while the receivers of the gift thanked God for the grace in others and His mercy over them in their hour of dire need. How great a volume of thanksgiving therefore has swelled out of that rustic collection plate.

Out of Him, through Him and unto Him all things.

How careful we should be when we have the collection-plate passed. Whether we give or whether we receive it shall be "thanks be unto God for His unspeakable gift". . . .

M. G.

Thou Shalt Not Kill

"Thou shalt not kill." — Ex. 20:13.

It requires some careful thinking to gain a correct insight into the meaning of this command. The mistake can easily be made of seeing too much in this command, of making it cover acts which according to the mind of God it does not cover. The pacifist makes this mistake. The pacifist is one who is opposed to all war, who regards war *as such*, sin, a transgression of the command, "Thou shalt not kill". For this command, so it is held, forbids all killing. The taking of life is thus wrong under any circumstance and for whatever reasons. The magistrate has power but not over the life of the citizens of the state. Murder is a crime not to be punished by death. For the law of God reads, "Thou shalt not kill." Such is the view, and the one extreme. But if there are some who see too much in this command, there are others who see too little in it. I think now of the defenders of suicide and the exponents of so-called mercy-killings—killings done to put an end to the earthly existence of such to whom life has become unendurable on account of suffering that has reached the limit of what a human can bear. Killings of this character the sixth command does not concern. Such is the view and the other extreme.

Let us, concentrating on this command, lay hold on its meaning. It is hardly necessary to say that it is man, God's rational-moral creature, that may not be killed by man. Long before God said to His people Israel, assembled at Mt. Sinai, "Thou shalt not kill," He said to Noah, immediately upon the latter's leaving the ark, "Whoso sheddeth man's blood, by man shall his blood be shed." But we must be more definite. He whom the Lord had before His mind, when He said, "Thou shalt not kill," is one's neighbour. The truth of this statement is borne out by certain instruction of Christ and by the way the tenth command reads. Said Christ to the lawyer who asked which of all the commands is the greatest, "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart. . . . This is the first and great commandment. And the second is like unto it, Thou shalt love thy neighbor as thyself." And then there proceeded out of the mouth of Christ this significant statement, "On these two commandments hang all the law and the prophets." Thus the sixth command is suspended to the command, "Love thy neigh-

bor. . . ." If so, the creature that may not be killed is precisely the neighbor. That it is specifically the neighbor, one's *fellow* creature, that the words, written on the second table concern, is plain from the tenth command, "Thou shalt not covet thy *neighbor's* wife".

It was not really necessary for the Lord to say to you or to me, "Thou shalt not kill that Chinese in far away China." Why should you want to lay hands on that creature. With thousands of miles between him and you, he moves not in your world. His path and your path therefore do not cross. His interests and your interests do not clash. He stands not in your way, is no hindrance to your success, is not the one by whose superior skill or cunning you are being overreached or defeated. You have nothing to do with him or he with you. As far as you are concerned, he does not exist. Why then should you want to do that creature any harm? There can be no reason. But there may be a reason why you should want to kill the neighbor. The two compounds of the word *neighbor* are the two words *near* and *dweller*. The neighbor is he or she who dwells near or next to one, such as one's husband or one's wife, one's son and one's daughter, one's employer or employee, one's competitor in business, one's father and mother. The husband may be unreasonable. The wife may be a woman irresponsible or faithless as a wife. The son and daughter may be thankless and rebellious. Parents may be provoking. That employer may be a man without a heart, exploiting the people who work for him. That employee may be a lazy and unreliable person. And the competitor may be blocking your road to achievement. The believer has trials peculiar to himself. There is to him the neighbor that reviles for Christ's sake. There is reason then why the Lord said—said, mark you, to His people—"Kill not thy neighbor." That neighbor is your *fellow* man. You have him daily on your hands. You rub elbows with him in the home, in the factory, in the office, on the farm, in the church and in the state, in a word, in every sphere. He and you have one little world in common in which you both plan and struggle and strive to achieve. And you both are sinful, by nature, grasping, selfish and self-centered. It is true, you are a child of grace. Yet in you, that is, in your flesh there dwelleth no good thing, so that, if the neighbor gets in your way, which he is bound to do, you are tempted by your flesh to kill him. But kill not thou thy neighbor.

What is it to kill a fellow human? The Hebrew word for *to kill* is derived from a root form, the meaning of which is *to break*, crush, destroy. This meaning is identical to the sense of the English verb *to kill*. The old English is *quellen* meaning *to crush*. Thus to kill the neighbor is to crush, destroy him. Now this may be done in deed or solely in the intention, objectively or subjectively, in the outward theatre of life or solely in the heart. To kill in deed is to deal the neigh-

bor the blow that results in his spirit departing from him, so that, as to the body, he returns to the dust and is no more. But that is not saying enough. If the sin forbidden by the sixth command is to stand out in our minds in all its hideous sinfulness, it must be viewed in the light of the intention of the killer, of what he would do to his victim, to the butt of his attack, were he able, and of what he actually does to him in his heart. The killer's depriving his victim of life, actually springs from the desire to deliver the blow that will send him to eternal hell. The killer wishes his victim removed from the face of this earth not merely, but he very actually wishes him in the place of everlasting torment. Some one may ask, Can this be? This can be and is, however unlikely, at first thought, it may seem. Think of the violent quarrels between persons who fear not God. Such quarrels often if not usually end in blows. But before this end is reached, the parties to the quarrel have already damned each other to the greatest of all torment—the torment of hell. And while the quarrelers mix in combat, each blow that is dealt is accompanied by a curse. Verily the killer whom the Lord had before his mind when He said, "Thou shalt not kill," wishes his victim in perdition. It is the blow, the killing, springing from this wish, the killing to which has been given the name of murder, that forms the sin to which the sixth command in the first instance has regard.

Once more, the blow that is dealt is intended to result in the victim's disappearing in hell. Certainly the murderer does not wish his victim in heaven. If so, he would not fall on him and beat him with his fists but would pray for him and bless him. But the murderer blesses not but curses, and his wounding his victim in combat is representative of an attempt on his part to answer his own prayer—a prayer in which he invokes against his victim the greatest conceivable evil—the evil that is the portion of the damned. However if the extreme sinfulness of the sin of murder is to be clearly perceived, regard must be had firstly to the reason why a man will murder his neighbor and secondly to the creature murdered. The murderer kills his fellow man solely out of consideration not of God but of himself. The man stands in the killer's way and must therefore be destroyed. The sin of murder is at bottom inordinate self-love. The murderer worships before the shrine of his own ego. And the fellow-man who will not worship with him, he destroys and thus considers not that this man was created in God's image, is thus God's creature, brought into being by God to worship Him. Created in God's image was man. Yet this man, who should live that he, as God's image-bearer, might serve and adore his Maker everlastingly, the murderer, *as to his intention*, utterly destroys and silences forever, because he stood in his way, or was not serviceable to *him*. That the murderer can only destroy the body of his victim does make the sinfulness

of his deed less sinful. In judging him the Lord has respect to his heart, to motive and intention.

There are differing degrees of intensity of the sin of murder, corresponding to what it is that induces or constrains one to actually deprive the fellow-man of life. King David was afraid that he would be found out, if Uriah, whose wife he had defiled, were permitted to live, and so he killed him as driven by fear. It perhaps should not therefore be maintained that the taking of life, forbidden by the sixth command, is without exception the expression of a conscious wish and burning desire that the victim be damned forever. Yet murder and cursing go hand in hand. And the impulse under which sinful man murders is carnal hatred. Now it lies in the very nature of this hatred to be satisfied with nothing short of the victim's being overtaken by the greatest conceivable evil. And this evil, as was said, is everlasting death. When Uriah, after having returned from the field of battle stubbornly refused to go home, David's anger, it must be imagined, kindled. And this anger was the stirring of his flesh, of his carnal, wicked self. It sprang from the principle of sin that operated in his members. It was certainly not holy indignation. Herewith the sin of murder has been fully exposed.

Regard must now be had to the soil in which murders grow and from which they spring. This soul is the human heart. For out of the heart proceed evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false witness, blasphemies: . . ." (Matth. 15:19). The heart is the center or seat of ethical life, the spring of all our purposes, volitions, thoughts, and actions. Thus the moral life of a man partakes of the character of his heart. As this heart is, so he thinketh. For from out of the heart proceed evil thoughts, murders. . . .

This raises the question how a man murders. He murders first in thought. "For out of the heart proceedeth evil thoughts. . . ." and, such is the meaning of this scripture, of these thoughts one is murder. Mark you, the very thought is already murder. This corresponds with the teaching of 1 John 3:15, "Whoso hateth his brother is a murderer. . . ." According to this word, he who hateth his brother commits murder not merely but *is* as to his nature and the heart of his disposition a murderer. Hatred then *is* murder; and to hate *is* to murder, to destroy the one hated. Hatred however, is murder as it riots in the heart and its hidden recesses and in the conscious emotion, will and mind of man. Hence, the desire, the will, to destroy a fellow-human together with the murderous thought, by which is to be understood the mental act of destroying in the mind, imagination,—this is conscious hatred, which in turn is the crystallization of the soul's energy or capacity for thought and volition as vitiated by the principle of sin that operates in it. Man is by nature a hater of God and the neighbor. In his subconscious soul, there in the heart of his disposition, he continually

in unbroken continuity, destroys God. All his thoughts are that God is not.

Now the reason that hatred is the will or urge to destroy is that to hate is to abhor, detest, abominate, loathe. To hate is to be inflamed with extreme dislike.

Now hatred, the will to murder and the murderous thought, cannot remain hidden in the heart. It must become manifest and so it does through such organs of the body as the eye, the throat and the tongue, the countenance and in particular the brow, further, the hand and the foot. The throat of the hater is an open sepulchre; with his tongue he uses deceit; the poison of asps is under his lips; his mouth is full of cursing and bitterness; his feet are swift to shed blood; destruction and misery are in his ways; the way of peace he knows not, there is no fear of God before his eyes. (Rom. 2:13-18). The most violent manifestation occurs when hatred, leaping upon its victim, delivers the blow that kills. But hatred rarely will go to this extreme. Man lives too much in dread of the consequences of such deeds of violence. He usually goes no further than to confront the hated one with the signs and tokens of the murder that lurks in his bosom,—such tokens as the clenched fist, the frown, the murderous look and gesture, the spiteful word, the aloof manner, the cold reception, the studied indifference, the frigid politeness; or, arming himself with the weapon of slander, he tries to destroy the hated one through striking at his good name and reputation. As to these signs and tokens, just mentioned, they, too, are murder.

Sinful man destroys his fellow human in thought, which he can do in that he has been endowed by his Creator with the faculty of imagination, with the power to reproduce an object of sense previously perceived and also to recall a mental or spiritual state that has been previously experienced. Because man has this power he can and does first live inwardly, in his mind, the life that he lives before the eyes of his fellow men. In the morning, while he still lies upon his bed, the business executive produces before his mind's eye his walk or life as he plans it for the day. In his mind he is at his desk in his office, reading his mail, dictating replies, holding conferences, meeting clients. In the state of righteousness, this image-producing faculty of man, called imagination, man yielded as a weapon of righteousness unto God. But he now yields it, together with all his endowments, as a weapon of unrighteousness unto sin. In the orb of his imaginative life, he is wholly consecrated to sin. In the words of the prophet, he devises iniquity, and works evil upon his bed (Micah 2:1a). This language is descriptive of the walk of life of the wicked, as they run it inwardly, within themselves. In their minds even they work the evil previously devised. The statement has respect solely to mental action. "When the morning is light", so the prophet continues, "they practice it, because it is in the power of their hands". So, too, the murderer in

particular. He devises iniquity against the hated one and works it upon his bed. He reproduces before his mind's eye the image of the hated one and his heart breathes out threatenings and slaughter against him. In his mind, he beats him with his fist, tramples him with his feet and damns him to hell. So are most murders committed, namely, inwardly, within the soul's imaginative life.

Fallen man is by nature a murderer. But what is to be said of the true believer? Scripture teaches that, by virtue of his being regenerated by the Holy Spirit, he is delivered from the dominion and the slavery of sin in this life, yet only in principle. For Scripture also teaches that the believer continues to lie in the midst of death until the moment of his passing from this life and is still inclined to all evil. And the apostle's confession is to the effect that sin dwelleth in him, that he finds a law, that, when he would do good, evil is present with him, that he sees another law in his members warring against the law of his mind and bringing him into captivity to the law of sin which is in his members (Rom. 7). And the fact that the apostles were constrained by the Holy Spirit to direct to God's believing people even exhortations such as this, "Wherefore laying aside all malice, and all guile, and hypocrisies, and envies and all evil speakings," and this, "But now ye also put off all these: anger, wrath, malice, blasphemy. . ." the apostles' so exhorting God's people, implies, certainly, that these things dwell in believers despite their being regenerated. Malice dwells in them, that is, in their flesh. And anger and wrath. And malice is a species of hatred. And hatred is murder. Still inclined to all evil is the believer; thus inclined also toward murder. And when there is severe provocation, the murder that still dwells in his flesh bestirs itself. It begins to riot in his mind and will. It fills his eyes, and extinguishes the light in his countenance. Then the believer is aware of his members which are upon the earth, of a heart that breathes threatenings, of a mischief planning mind, of a mouth full of the bitterness of slander and cursing, of a deceit-using tongue, of an eye that kills by its look. These are the members that are to be mortified, that is, killed. These are the works of the flesh to be crucified. God's believing people do so by His mercy. As constrained by God's love, they cut off the offending hand, pluck out the offending eye, and cut out the offending tongue. They suppress the urge and curb the desire to kill. They purify themselves, their mouth of its curses and the mind of its mischief. They put on bowels of mercies.

The observations thus far made have respect to hatred that is sinful, depraved. There is also a hatred that is holy, a wrath that is just and an indignation that is righteous. God hates, abhors the wicked and hating them He destroys them. And He is Holy God. And as to man, when he left God's hands, he did so as a creature endowed by His Maker with the capacity

holily to love and thus also holily to hate. But man, subjecting himself to sin and consequently to death, corrupted his whole nature and thus also the nature of his love and his hatred. If he formerly hated darkness, the lie, he now hates truth, light, God and loves the lie. And his hatred of truth is love of the lie. However, if he be regenerated by the Spirit of Christ his hatred and his love, again partake of the nature of God's. There is then also a hatred that is holy.

So is there also a curse that is holy. God curses His enemies. And the saints, being at one with God, will that He curse. And to this will they also give expression in their prayers. "Let their eyes be darkened," so prayed the prophet of God, "that they see not; and make their loins continually to shake. Pour out thine indignation upon them, and let thy wrathful anger take hold of them. Let their habitation be darkened and let none dwell in their tents. Add iniquity to their iniquity: and let them not come into thy righteousness. Let them be blotted out of the book of the living, and not be written with the righteous" (Ps. 61:22-28). Essentially the same prayer Christ put upon the lips of His disciples, when He taught them to pray, "Thy kingdom come," that is, "Rule us so by thy word and Spirit, that we may submit ourselves more and more to thee; preserve and increase thy church; destroy the works of the devil, *and all violence which would exalt itself against thee*; and also, all wicked counsels devised against thy holy word; till the full perfection of thy kingdom takes place, wherein thou shalt be all in all". (The construction placed upon this prayer by the Catechism). Finally, in the book of Revelations, chapter 8, the Lord appears as overtaking the wicked with His judgments in response to the prayers of all saints. The smoke of the incense with the prayers of the saints (all the saints, vs. 3) ascend up before God out of the angel's hand. And the angel takes the censor and fills it with the fire of the altar and casts it upon the earth. And there are voices, and thunderings and lightnings, and an earthquake.

There is then a hatred that is carnal, depraved, and a hatred that is holy. So, too, is there the curse that is holy, and the curse that is sinful. Whereas now sinful hatred is murder and seeing that the believer must hate darkness and by virtue of his being a lover of truth, light, and God Who is the Truth does indeed hate wickedness and the wicked, it is pertinent to ask how, when his soul fills with hatred and his anger kindles, he may know whether his hatred is of the flesh, carnal or of the Spirit and thus at least in principle holy and whether his prayer that God bring evil upon the wicked is carnal or holy. The answer to the question here put must be taken from Scripture. Carnal hatred and anger and the carnal cursing have their marks by which they may easily be recognized and known. And likewise hatred that dwells in the Spirit and is holy. This hatred, too, has its marks. Let us discern these

marks. The man who hates carnally, hates because the object of his hatred hates him, speaks evil and rises up against him, is this his enemy. The man who hates holily hates not his but God's enemies. Better said, he hates the one who does him evil because the evil-doer is God's enemy, who strikes at God by striking at His people. He hates him therefore as God's enemy but loves him as his enemy. Further, the man who hates carnally, commits himself and his case to self instead of to God. Instead of making room for God's wrath, he must avenge self. And so he does. He does his enemy evil. He forms against him schemes of mischief. With his slanderous tongue, he pursues the object of his hatred into every nook and corner of that world where he and his victim move and have their being. He kills his victim if not outwardly then inwardly, in his thoughts. This, certainly, is not the behavior of hatred kindred to God's. Committing himself unto God, the man who loves holily, does well to and blesses such who revile him. Further, holy hatred both in God and in His people is a loathing of sin and thus of the reprobated wicked on account of what they are, namely, wicked ones, loathing holiness, the Holy One. Hence, he who loves holily will and must loathe also himself as to his members which are upon the earth and by the mercy of God he turns against these very members to mortify, kill, destroy them. There is therefore with a man who hates holily no respect of persons in this respect. It is plain that when a man sets himself to appraising his hatred, wrath, indignation, he should be on his guard against the deceitfulness of his own heart. One may conclude that it was the wickedness in a fellow human, neighbor—that stirred his anger, while in reality what riled him is not the wickedness in that neighbor but the mere circumstance that the neighbor in his wickedness did evil to his, the angry one's, person. It is a rather remarkable phenomenon that wickedness in a fellow human does not begin to trouble us to any extent, until that human assails our person. How we then rage and foam. And when the storm has finally subsided, we begin to prate about our holy wrath and righteous indignation. But when we are again ready to be honest with ourselves and examine that wrath in the light of God's Word, we cannot find an atom of holiness in it. Carnal wrath and hatred is like an intermittent spring. It wells up only now and then, when there is provocation. For its concern is not sin but personal injury; but holy hatred is a flame, steady and unquenchable as love.

And as to the holy curse, what is to be understood is that this curse as uttered by the prophets of Scripture is the word of God to the effect that God will save His people also through the destruction of His and His people's adversary. Only if this sinful opposition be destroyed, can His kingdom appear in glory. This being true, all the saints, the saints of all ages, pray for the judgments of God over the world. But as often

as they so pray, they must be constrained by the love of God and their souls must be bowed down under the weight of the heaviness of which Paul spoke when he said, "I say the truth in Christ. . . . that I have great heaviness and continual sorrow in my heart. For I could wish that myself were accursed from Christ for my brethren, my kinsmen according to the flesh." So far shall the believer be from praying the prayer of all saints as constrained by malice, that he shall do what Christ bids, namely, bless those who persecute him, pray for his enemies, pray for their salvation. Not that God's believing people pray for the salvation of the reprobated. But the one who persecutes may be an elect. We think now of Paul.

But besides the curse that is holy, there is the curse that is carnal, the curse that springs from a hatred that is murder, thus the curse that is cursed, in that it is a prayer of the wicked that God destroy solely for his, the wicked one's sake and pleasure, the object of his carnal wrath.

When God says, "Thou shalt not kill," he commands us to love our neighbor as ourselves. Love is the fulfillment of the law.

G. M. O.

WEDDING ANNIVERSARY

1900 — 1940

On October 25, 1940, D. V., our dear parents

BEN PASTOOR

and

ALICE PASTOOR nee Hoorn

hope to celebrate their 40th wedding anniversary.

We heartily congratulate them on this happy occasion and thank God for the blessings we might together enjoy these many years. May they ever experience God's presence and favor as their years increase.

Their grateful children

Mr. and Mrs. John Klaver

Mr. and Mrs. Sidney De Young

Mr. and Mrs. Wm. B. Pastoor

Mr. and Mrs. John A. Pastoor

and 7 grandchildren.

Grand Rapids, Michigan.

IN MEMORIAM

Op den 17de van Sept. heeft het onzen hemelschen Vader behaagd uit ons midden te nemen onze geliefde broeder ouderling

WIEBE KAMSTRA

in den ouderdom van 75 jaren. In vrede mocht hij zijn eeuwige rust ingaan. Moge de Heere de bedroefden troosten met Zijn Woord en Geest.

De Kerkeraad der Prot. Geref. Kerk te Orange City.

J. Blankespoor, Pres.

C. Pals, Scriba.